

แผนยุทธศาสตร์
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. 2558 – 2562

บทนำ

ในการบริหารราชการแผ่นดินให้เกิดผลสัมฤทธิ์ เพื่อประโยชน์สูงสุดของทุกภาคส่วน ทุกส่วนราชการ จะต้องสามารถผลักดันและบูรณาการยุทธศาสตร์ทุกประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภารกิจของหน่วยงาน ให้สามารถถ่ายทอดไปสู่การปฏิบัติได้จริง โดยมีสาระอยู่บนพื้นฐานหลักการที่สอดคล้องกับบทบัญญัติตามกฎหมาย ยุทธศาสตร์ นโยบาย และแผนงานระดับประเทศ ตลอดจนต้องคำนึงถึงความต้องการของกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็น ผู้รับบริการทั้งโดยตรงและทางอ้อม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการดำเนินการกิจของหน่วยงาน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้จัดให้มีการทบทวนแผนยุทธศาสตร์ พ.ศ. 2554-2557 ที่กำลังสิ้นสุดลง โดยทบทวนและปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ ตลอดจนกล ยุทธ์การดำเนินงาน และแผนงานโครงการภายใต้กลยุทธ์ในระยะ 5 ปีข้างหน้า และจัดทำแผนยุทธศาสตร์กรม อุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. 2558 – 2562 ให้สอดคล้องกับบริบทและปัจจัยแวดล้อมต่างๆ เพื่อใช้เป็นกรอบและแนวทางในการทำงานของทุกหน่วยงานภายในกรมอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อให้ อุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมของประเทศ มีการพัฒนาอย่าง สมดุลและยั่งยืน มีศักยภาพเพิ่มขึ้นและสามารถแข่งขันได้ โดยกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อน 5 ประเด็น ประกอบไปด้วย ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้รับผิดชอบ ต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ยุทธศาสตร์การเพิ่มความสามารถด้านการผลิต อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐาน ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพเพื่อการเป็นศูนย์กลางในด้านวิชาการ การค้าและการลงทุนของ อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานในระดับภูมิภาคอาเซียน ยุทธศาสตร์การยกระดับความสามารถ การบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมเพื่อลดต้นทุนธุรกิจและเพิ่มขีดความสามารถ การแข่งขัน และยุทธศาสตร์การพัฒนาสมรรถนะและระบบบริหารจัดการองค์กรให้มีธรรมาภิบาล

อนึ่งการทบทวนแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. 2558 -2562 ฉบับนี้ ได้เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากภายนอกได้เสนอข้อคิดเห็นตามหลักการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม อันได้แก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งนักวิชาการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในจาก ทุกระดับทั้งผู้บริหารระดับสูง กลาง ตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในแต่ละขั้นตอนตามหลักวิชาการ ซึ่งคณะ ผู้จัดทำแผนยุทธศาสตร์และทีมงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่หวังเป็นอย่างยิ่งว่า แผนยุทธศาสตร์ฉบับนี้ จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารและวางกรอบการปฏิบัติงาน ให้กับทุกหน่วยงานต่างๆ ในกรม รวมทั้งเป็นประโยชน์สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ในอันที่จะร่วมมือกันผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมสืบต่อไป

นายปณิธาน จินดาภู

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

1. หลักการและเหตุผล

อุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยตั้งแต่อดีตที่ผ่านมาถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมหลัก ของประเทศที่สำคัญสาขาหนึ่ง เนื่องจากเป็นสาขาอุตสาหกรรมที่มีส่วนสำคัญในการผลิตและจัดหาวัตถุดิบขั้นต้น ป้อนเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะวัตถุดิบแร่และผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากกระบวนการแต่งแร่และ ประกอบโลหกรรม เพื่อเป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์และสินค้าในอุตสาหกรรมต่อเนื่องซึ่งเป็นอุตสาหกรรม ที่สำคัญของประเทศในหลายสาขาเช่นกัน เช่น อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กขั้นต้น อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ อุตสาหกรรมแก้วและกระจก อุตสาหกรรมเซรามิก ฯลฯ รวมทั้งเพื่อใช้ ประโยชน์ในรูปแบบของการเป็นพลังงานทางเลือก เช่น แร่ถ่านหินเพื่อการผลิตไฟฟ้าทดแทนการใช้พลังงานอื่น เป็นต้น

ในขณะที่ปัจจุบันภายใต้การแข่งขันในยุคโลกาภิวัตน์และการเข้าสู่ยุคแห่งความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นพลวัตร ตลอดจนการเปิดเสรีทางการค้า การลงทุน การบริการ และการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือซึ่งเป็นผล มาจากข้อตกลงระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economics Communities : AEC) ได้ส่งผลให้สภาวะทางอุตสาหกรรมของโลกและอุตสาหกรรมทุกสาขาของแต่ละประเทศ ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยต้องก้าวเข้าสู่ความเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องเผชิญกับ สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงดังกล่าวด้วยเช่นกัน นำมาซึ่งการเผชิญกับความท้าทาย ความเสี่ยง โอกาส และอุปสรรคมากมาย และได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางอุตสาหกรรมจากการมุ่งเน้นการสร้างควมมั่งคั่งหรือ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพียงด้านเดียวมาเป็นการสร้างความสมดุลของการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อให้เกิด ความยั่งยืนและรักษาความสามารถในการแข่งขันในระดับโลกได้

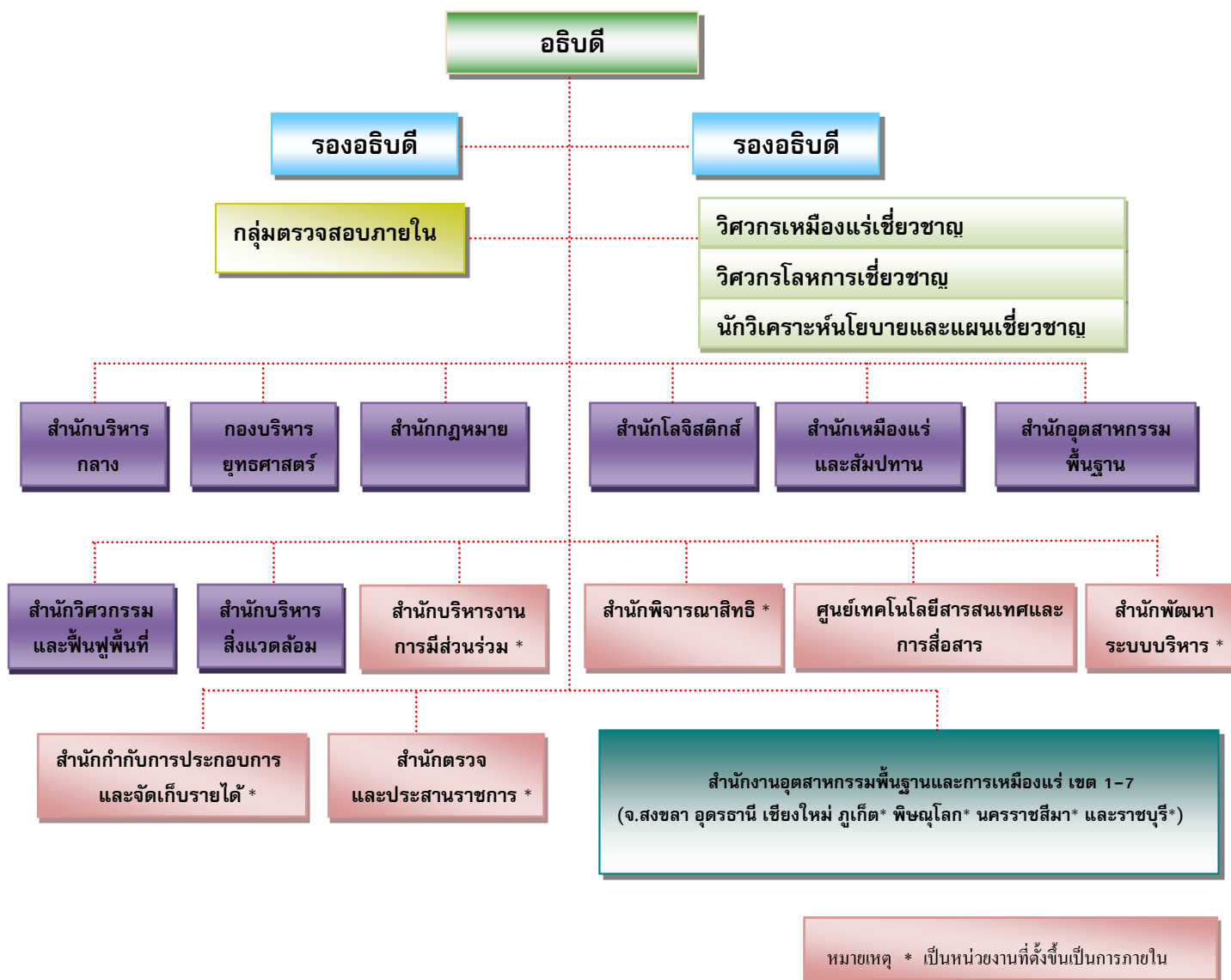
จากสภาวะของบริบทและปัจจัยแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อโครงสร้างของ อุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานดังกล่าว กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในฐานะหน่วยงาน ที่มีบทบาทหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบการ ตลอดจนการพัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อภาคการผลิตของประเทศ ในด้านการจัดหาและตอบสนองความต้องการวัตถุดิบให้แก่ภาคอุตสาหกรรม มีแนวคิดที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศ ให้มีการพัฒนาที่ยั่งยืนสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงบริบทและปัจจัยแวดล้อมต่างๆ และสามารถตอบสนอง ต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นและแสวงหา โอกาสใน

การใช้ประโยชน์จากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ที่จะเกิดขึ้นอย่างชัดเจนในปี พ.ศ. 2558 ได้อย่างเหมาะสม จึงจัดให้มีกระบวนการทบทวนและกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศ โดยมุ่งเน้นการกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและภารกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในภาพรวมของประเทศ เพื่อใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจในการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีความเหมาะสม เกิดการวางรากฐานเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศ ได้อย่างสมดุล ทันกับการเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ของภาคอุตสาหกรรมในช่วง 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2558 – 2562) โดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละระดับ ตลอดจนให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมจากผู้เชี่ยวชาญจากหน่วยงานหรือองค์กรจากภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรม พื้นฐานเพื่อเข้าร่วมให้ข้อมูลและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าว

2. อำนาจหน้าที่และโครงสร้างองค์กร

ตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. 2556 กำหนดให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐาน อุตสาหกรรมเหมืองแร่ และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม โดยการทำกับดูละ ส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบกิจการเหมืองแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย โดยให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยแร่ในส่วนที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรม กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ กฎหมายว่าด้วยการควบคุมแร่ดีบุก และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง
 2. เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาในการกำหนดนโยบายการบริหารและการจัดการอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม
 3. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนของประเทศ
 4. ศึกษา วิเคราะห์ และวิจัย เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม รวมทั้งสนับสนุนและให้บริการทางวิชาการ
 5. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรม หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย
- โดยได้กำหนดโครงสร้างของหน่วยงานไว้ดังนี้

แผนผังแสดงโครงสร้างหน่วยงานภายใน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

พระราชบัญญัติ

ที่เกี่ยวข้อง 4 ฉบับ

- พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510
- พระราชบัญญัติพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ พ.ศ. 2509
- พระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พ.ศ. 2514
- พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 (เฉพาะโรงงานประกอบกิจการไม่ บด หรือย่อยหิน และโรงงานประกอบกิจการทำเกลือสินเธาว์และการสูบน้ำหรือน้ำเกลือขึ้นมาจากใต้ดิน)

3. บริบทของสภาพปัจจัยแวดล้อมภายนอก

3.1 บริบทหลักในมิติด้านเศรษฐกิจ

การเข้าสู่ยุคแห่งความเปลี่ยนแปลง ภายใต้การแข่งขันในยุคโลกาภิวัตน์โดยเฉพาะการที่ประเทศไทย จะเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Communities : AEC) ส่งผลให้มีการเปิดเสรี ทางการค้า การลงทุน การบริการ และการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือซึ่งเป็นผลมาจากข้อตกลงระหว่างประเทศ โดยอุตสาหกรรมทุกสาขารวมถึงอุตสาหกรรมแร่ของประเทศจะต้องเผชิญกับสภาวะการแข่งขันที่เพิ่มมากขึ้น จำเป็นต้องมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับบริบทของการเคลื่อนย้ายปัจจัยดังกล่าวเพื่อให้สามารถแข่งขันได้ทั้งในระดับภูมิภาคและตลาดโลก อย่างไรก็ตาม ในแง่ของการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนสำหรับกรณีก่ออุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานไทยนั้น หากพิจารณาถึงจุดแข็งและจุดอ่อนรอบด้านแล้ว ประเทศไทยถือว่ามีความได้เปรียบในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน CLMV ซึ่งประเทศไทยมีแนวทางที่จะมุ่งเน้นให้เกิดการบูรณาการและพัฒนาร่วมกัน ในหลายๆด้าน ประกอบด้วยประเทศกัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม เช่น ระบบสาธารณูปโภคที่เอื้อต่อการประกอบการอุตสาหกรรม โครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมที่แม้จะจำเป็นต้องมีการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางของระบบการขนส่งและคมนาคมภายในภูมิภาค โดยจุดแข็งที่สำคัญและมีความโดดเด่นที่สุดสำหรับอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศไทยในกลุ่มประเทศ CLMV คือจุดเด่นในเรื่องขององค์ความรู้และการบริการทางวิชาการ ทั้งในด้านของเทคโนโลยีการประกอบการให้มีความปลอดภัยและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด แ่งของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม และแง่ของการบริหารการมีส่วนร่วมและดูแลความเป็นอยู่ของชุมชนโดยรอบพื้นที่การประกอบการ จึงทำให้ประเทศไทยมีโอกาสในการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ของประเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุดที่สุทธรมทั้งมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนและบริหารจัดการทรัพยากรแร่ของภูมิภาคให้เกิดการพัฒนาร่วมกันอย่างยั่งยืนอันจะส่งผลดีโดยรวมต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศและภูมิภาค

นอกจากนี้ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ประเทศมหาอำนาจทั้งสหรัฐอเมริกา ยุโรป อินเดีย และญี่ปุ่น ต่างประสบปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจอย่างหนักจนทำให้เกิดการถดถอยทางเศรษฐกิจ การบริโภคสินค้าโภคภัณฑ์และบริการต่างๆหดตัวลงอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่ประเทศมหาอำนาจในแถบเอเชียที่เติบโตอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอดอย่างประเทศจีนก็ยังประสบปัญหาการชะลอตัวด้วยเช่นกัน ซึ่งส่งผลต่อภาคการผลิตหรือภาคอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกอย่างประเทศในแถบเอเชียค่อนข้างมาก เนื่องจากอุปสงค์ของตลาดโลกลดลงอย่างหนัก อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ช่วงปลายปี 2556 ที่ผ่านมามี

สัญญาณของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจในแต่ละภูมิภาคอย่างชัดเจนทั้งตัวเลขอัตราการว่างงาน ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของแต่ละประเทศมีทิศทางในเชิงบวกมากขึ้น แม้ในกลุ่มประเทศแถบสหภาพยุโรปจะยังไม่แข็งแกร่งมากนัก แต่หลายฝ่ายมีมุมมองว่าได้ผ่านจุดต่ำสุดไปแล้ว จึงหมายความว่าอุปสงค์ของโลกจะเริ่มมีทิศทางฟื้นตัวขึ้นในช่วงหลังจากนี้ไป ซึ่งเชื่อมโยงถึงอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานซึ่งเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำในการจัดหาวัตถุดิบแร่และโลหะตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมจะต้องจัดหาอุปทานตามอุปสงค์ที่เพิ่มขึ้น ด้วย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดหาแหล่งวัตถุดิบใหม่ๆ ที่มีศักยภาพจากทั้งในและต่างประเทศเพื่อรองรับการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ และการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมของประเทศในอนาคต

การแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมในยุคปัจจุบันและอนาคตหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องแข่งขันกันทั้งในด้านของคุณภาพของสินค้าและบริการ อีกประเด็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือต้นทุนการผลิตและการบริหารจัดการซึ่งแสดงถึงประสิทธิภาพของการผลิตซึ่งมีแนวโน้มของการแข่งขันที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง เครื่องมือที่สำคัญของการยกระดับการเพิ่มประสิทธิภาพของการผลิตและศักยภาพของการบริหารจัดการของผู้ประกอบการจะต้องสามารถบริหารจัดการต้นทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีกระบวนการผลิตที่สามารถใช้วัตถุดิบในการผลิตแต่ละผลิตภัณฑ์อย่างคุ้มค่า จึงหลีกเลี่ยงไม่พ้นการยกระดับการจัดการโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรมให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ตลอดจนพัฒนาเทคโนโลยีการเพิ่มมูลค่าของวัตถุดิบให้สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อรักษาหรือเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน

3.2 บริบทในมิติด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

เป็นที่ทราบกันดีว่าการประกอบการภาคอุตสาหกรรมแม้จะมีประโยชน์และสร้างมูลค่ามากมายทางเศรษฐกิจ แต่ก็มักก่อให้เกิดมลพิษหรือมลภาวะต่างๆ ออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกในบริเวณใกล้เคียงสถานประกอบการตามมาด้วยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานถือเป็นอุตสาหกรรมหลักสาขาหนึ่งของประเทศเช่นเดียวกันที่มีบทบาทในการจัดหาวัตถุดิบแร่และโลหะเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมตามที่ได้กล่าวมาแล้วถึงความสำคัญและความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานต่อภาคอุตสาหกรรมซึ่งนำไปสู่การประกอบอุตสาหกรรมต่อเนื่องต่างๆ ที่มีมูลค่าในทางเศรษฐกิจมหาศาล แม้จำนวนสถานประกอบการของอุตสาหกรรมแร่จะเป็นจำนวนที่ไม่สูงมากเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมในสาขาอื่นๆ แต่มีความเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำที่สำคัญและมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนใน

ระดับสูง ทั้งในแง่ของการเป็นอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์และนำทรัพยากรของประเทศที่ประชาชนทุกคนมีสิทธิในฐานะเจ้าของร่วมที่ควรได้รับผลประโยชน์จากการนำทรัพยากรแร่ขึ้นมาใช้ และแง่ของการก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชน ประชาชนในพื้นที่ใกล้เคียง หากไม่มีการควบคุมกำกับดูแลที่ดีจะส่งผลให้คุณภาพสิ่งแวดล้อมโดยรวมไม่ว่าจะเป็นดิน น้ำ อากาศที่อาจมีสารปนเปื้อน เมื่อประชาชนอุปโภคบริโภคสิ่งเหล่านี้เข้าไปจึงก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพที่รักษาเยียวยาให้หายได้ยาก รวมทั้งในบางครั้งส่งผลต่อการประกอบอาชีพเช่นไม่สามารถใช้ดินและน้ำเพื่อการปลูกพืชต่างๆ ได้ หรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงถิ่นหรือสภาพความเป็นอยู่เพื่อหลีกเลี่ยงเศษหิน เศษ ฝุ่น ฯลฯ ที่เป็นผลมาจากการประกอบการเหมืองแร่ เป็นต้น โดยที่ผ่านมาสังคมในภาพรวมโดยส่วนใหญ่ยังเห็นว่าอุตสาหกรรมแร่เป็นอุตสาหกรรมที่มีภาพลักษณ์ในเชิงลบค่อนข้างมาก

ในด้านของการเปิดพื้นที่แหล่งทรัพยากรแร่ใหม่ๆ มีแนวโน้มที่เป็นไปได้ยากมากยิ่งขึ้น ทั้งจากกระแสของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งความวิตกกังวลของชุมชนในพื้นที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน ทั้งอุปสรรคในด้านขั้นตอนและกระบวนการทางกฎหมายที่มีความซับซ้อนและยุ่งยาก ส่งผลให้โอกาสของการเปิดพื้นที่ซึ่งเป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญในประเทศเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ค่อนข้างลำบาก ซึ่งการแก้ไขปัญหา นอกจากจะต้องกำกับดูแลการประกอบการที่มีอยู่ให้มีความปลอดภัย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมด้วยแล้ว จะต้องสร้างความตระหนักและยอมรับการประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้แก่ชุมชนในพื้นที่เป็นอย่างมาก รวมทั้งยังจะต้องส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังและให้ชุมชนได้รับความคุ้มครองและได้รับประโยชน์จากการประกอบการในพื้นที่ นอกจากนี้ยังมีความจำเป็นจะต้องปรับปรุงกระบวนการและขั้นตอนทางกฎหมายเพื่อลดความซ้ำซ้อนและให้มีความเป็นปัจจุบัน สอดคล้องการพัฒนาของภาคอุตสาหกรรม การเชื่อมโยงกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และวิถีชีวิตของคนในชุมชนด้วยเช่นกัน

4. การวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอก SWOT Analysis

4.1 ปัจจัยภายนอก

ปัจจัยที่เป็นโอกาส	ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค/ภัยคุกคาม
นโยบายและกฎหมาย	
นโยบายภาครัฐและกระทรวงอุตสาหกรรมสนับสนุนให้มีการทำอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากแร่ โดยนำมาเพิ่มมูลค่า และนำทรัพยากรมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ไม่ให้เสียโอกาสในการใช้ประโยชน์รวมทั้งนโยบายในการส่งเสริมการประกอบการให้เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา 55 ของ พ.ร.บ. แร่ พ.ศ. 2510 กำหนดให้สามารถเรียกเก็บเงินบำรุงพิเศษโดยสามารถเก็บได้จากการทำเหมืองแร่ทุกประเภทโดยมีวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้คือการนำเงินดังกล่าวมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดตาม พ.ร.บ. แร่ และใช้ในกิจการฟื้นฟูพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองแร่แล้ว ซึ่งในปัจจุบันเก็บเพียงเฉพาะแร่ดีบุก กพร. มีแนวคิดจะนำมาตราดังกล่าวมาใช้กับทุกชนิดแร่เนื่องจากงบประมาณที่ได้รับในแต่ละปีไม่เพียงพอต่อการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานด้านการกำกับดูแลและส่งเสริมการประกอบการในอุตสาหกรรมแร่ ให้สามารถดำเนินงานเพื่อลดปัญหาและผลกระทบที่เกิดจากการประกอบการได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กฎหมายในการจัดการสิ่งแวดล้อมและจัดเก็บภาษีจากมลพิษที่มีแนวโน้มบังคับใช้ในอนาคต โดยเฉพาะร่าง พ.ร.ก. กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตรา การจัดเก็บภาษีการปล่อยมลพิษทางอากาศจากค่าซัลเฟอร์ไดออกไซด์ออกไซด์ของไนโตรเจนและฝุ่นละอองรวม พ.ศ..... ทำให้ กพร. มีภารกิจในการดำเนินการตามกฎหมายดังกล่าว แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. 2555-2559 ซึ่งมีเป้าหมายลดต้นทุน โลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมลงร้อยละ 15 ภายในปี 2559 คำนวนจากเป้า หมายระดับชาติที่กำหนดให้ลดต้นทุนโลจิสติกส์ ต่อ GDP ร้อยละ 19 เหลือร้อยละ 16 ใน 5 ปี ซึ่งหมายถึง	ภารกิจในการสำรวจแหล่งแร่และข้อมูลแหล่งแร่เป็นของกรมทรัพยากรธรณี ในขณะที่ภารกิจด้านการกำกับ ดูแล และอนุญาตการประกอบการเหมืองแร่เป็นของ กพร.ซึ่งปัจจุบันแม้จะมีการประสานงานเพื่อการปฏิบัติงานร่วมกันในการพัฒนาแหล่งแร่และบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ในระดับหนึ่ง แต่ยังมีบูรณาการที่ไม่เพียงพอทั้งในส่วนข้อมูลและการปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบให้เอื้อต่อการอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบการเหมืองแร่ อันเนื่องมาจากไม่ได้อยู่ภายใต้กระทรวงเดียวกันจึงทำให้กระบวนการพัฒนาแหล่งแร่ไม่ต่อเนื่อง การปฏิรูประบบราชการทำให้ภารกิจในการสำรวจแร่เป็นความรับผิดชอบของกรมทรัพยากรธรณี แต่การกำกับ และอนุญาตเป็นของ กพร. นอกจากนี้ การประกอบอุตสาหกรรมแร่ยังต้องขึ้นอยู่กักฎระเบียบของหลายหน่วยงาน (เช่น กรมทรัพยากรธรณี กรมป่าไม้ กรมศิลปากร กรมอุทยานฯ กรมที่ดิน สปก. กระทรวงกลาโหม) ไม่สามารถทำให้ภารกิจในการออกประทานบัตร และการขอต่ออายุประทานบัตรเสร็จสิ้นได้เพียงหน่วยงานเดียว พ.ร.บ.แร่ใช้มาตั้งแต่ปี 2510 และร่างใหม่ที่ปรับปรุงแล้วยังไม่ได้ผ่านการพิจารณาเพื่อนำมาบังคับใช้ มีผลต่อการปฏิบัติภารกิจซึ่งไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปในการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ การเปลี่ยนแปลงรัฐบาลย่อมมีผลกระทบกับนโยบายด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม และกระทรวงอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนรัฐมนตรีบ่อยครั้งทำให้นโยบายด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมไม่ต่อเนื่อง

ปัจจัยที่เป็นโอกาส	ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค/ภัยคุกคาม
ส่วนของภาคอุตสาหกรรมต้องลดต้นทุนโลจิสติกส์ ภาคอุตสาหกรรม ต่อ GDP จากร้อยละ 6 ต่อ GDP เหลือร้อยละ 5 ต่อ GDP ภายในปี 2559 โดยที่ อก. เป็นเจ้าภาพหลักในยุทธศาสตร์การปรับปรุงประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในภาคการผลิต สอดคล้องกับภารกิจของ กพร. ที่ได้รับมอบหมายจาก อก. สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มีความเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทยในธุรกิจโลจิสติกส์โดยเสนอแนะให้หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องสนับสนุนการพัฒนาระบบข้อมูลโลจิสติกส์สำหรับการบริหารจัดการโลจิสติกส์ทั้งในระบบมหภาคและธุรกิจเพื่อเป็นเครื่องมือในการวางแผนและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ จึงเป็นโอกาสให้ กพร. เข้าไปสนับสนุนการพัฒนาระบบข้อมูลโลจิสติกส์ดังกล่าวให้กับภาคอุตสาหกรรม	
เศรษฐกิจ	
ความต้องการใช้แร่และโลหะทั้งในและต่างประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้แร่และโลหะมีราคาสูงขึ้น เป็นโอกาสให้ กพร. มีบทบาทในเรื่องการอนุญาต กำกับ ดูแล และป้องกันการลักลอบทำเหมืองและประกอบโลหกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตในพื้นที่ต่างๆ มากขึ้น ประเทศคู่ค้ามีการใช้มาตรการกีดกันทางการค้าแบบที่ไม่ใช่ภาษีมากขึ้น เช่น มาตรฐานการผลิตวัตถุดิบ (ISO, Carbon Footprint) ทดแทนมาตรการทางด้านภาษีซึ่งจะยกเลิกไป ส่งผลให้อุตสาหกรรมพื้นฐานและอุตสาหกรรมแร่จำเป็นต้องปรับกระบวนการผลิต ทำให้ กพร. ต้องมีบทบาทในการส่งเสริมการประกอบการให้เป็นไปตามข้อกำหนดที่เกิดขึ้น ความต้องการใช้แร่และโลหะทั้งในและต่างประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้แร่และโลหะมีราคาสูงขึ้น เป็นโอกาสให้ กพร. มีบทบาทในการส่งเสริมการจัดหาแหล่งวัตถุดิบในประเทศเพื่อรองรับการใช้ทรัพยากรแร่	ปริมาณสำรองแร่ที่สามารถทำเหมืองได้ (Mineable Reserve) ของประเทศมีแนวโน้มลดลง และแหล่งแร่บางส่วนมีข้อจำกัดไม่สามารถนำมาพัฒนาได้ เช่น ตั้งอยู่ในพื้นที่ชุมชน พื้นที่อนุรักษ์ หรือพื้นที่บางแห่งที่เกิดการคัดค้านขององค์กรพัฒนาเอกชน(NGOs) และชุมชน เป็นต้น เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาแหล่งแร่ ส่งผลต่อภารกิจในการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับชุมชนในพื้นที่ที่มีแหล่งแร่สำคัญ ผู้ประกอบการไทยยังไม่สามารถประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในต่างประเทศ เนื่องจากยังขาดความรู้เรื่องกฎหมาย กฎระเบียบการเจรจา การลงทุนในต่างประเทศ ส่งผลต่อภารกิจในการสร้างความมั่นคงในการเจรจาการค้าการลงทุนให้กับผู้ประกอบการที่ต้องการไปลงทุนในต่างประเทศ

ปัจจัยที่เป็นโอกาส	ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค/ภัยคุกคาม
อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อปริมาณการใช้และมีแนวโน้มสูงขึ้นส่งผลต่อความต้องการใช้แร่และวัตถุดิบโดยรวมในประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้ กพร. มีบทบาทในการกำหนดนโยบาย และการส่งเสริมการจัดหาแหล่งวัตถุดิบและการประกอบกิจการเพิ่มขึ้น	
การผลิตในภาคการเกษตรของประเทศซึ่งมีส่วนสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะในพืชเศรษฐกิจ เช่น ข้าว ยางพารา อ้อย มันสำปะหลัง ปาล์มน้ำมัน ฯลฯ มีความจำเป็นต้องลดต้นทุนปัจจัยการผลิตเพื่อการสร้างความสามารถในการแข่งขันเพิ่มขึ้น จึงเป็นโอกาสในการส่งเสริมและสนับสนุนการนำแร่ภายในประเทศที่เป็นประโยชน์หรือสนับสนุนต่ออุตสาหกรรมการเกษตรมาใช้ เช่น แร่โปแตชที่เป็นวัตถุดิบสำหรับการทำปุ๋ยและส่งออกเพื่อจำหน่ายในต่างประเทศ ต้นทุนการผลิตในภาคอุตสาหกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้น เช่น ต้นทุนด้านพลังงาน ต้นทุนการจัดการ ฯลฯ ทำให้ กพร. มีโอกาสในการเพิ่มบทบาทการส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในภาคอุตสาหกรรมเหมืองแร่ การส่งเสริมการจัดการระบบโลจิสติกส์ให้แก่ภาคอุตสาหกรรม และการส่งเสริมการผลิตแร่เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมการผลิตพลังงาน เช่น แร่ถ่านหิน เป็นต้น แนวโน้มการเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุนในภูมิภาคที่เพิ่มขึ้น เช่น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ทำให้ กพร. มีโอกาสพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเพื่อแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้าน ภูมิภาคอาเซียน การเข้าสู่ประชุมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ในอนาคต (ปี 2558) เป็นโอกาสให้ กพร. เป็นศูนย์กลางทางด้านวิชาการ / ความร่วมมือ และการลงทุนด้านธุรกิจอุตสาหกรรมแร่ในต่างประเทศมากขึ้น	

ปัจจัยที่เป็นโอกาส	ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค/ภัยคุกคาม
แนวโน้มการเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุนในภูมิภาคที่เพิ่มขึ้น เช่น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ทำให้ กพร. มีโอกาสในการส่งเสริมการจัดหาแหล่งวัตถุดิบและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการไทยไปลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น รวมถึงการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันจากการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรม นักลงทุนไทยมีแนวโน้มที่จะย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากการผลิตแร่ในประเทศไทยลดน้อยลง และไม่สามารถจะเปิดแหล่งแร่ใหม่ได้ ในขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านยังมีแหล่งแร่ที่สมบูรณ์กว่า รวมทั้งค่าจ้างแรงงานที่ถูกกว่า เป็นบทบาท/ภารกิจของกรมในการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการไทยในด้านต่างๆ ให้มีศักยภาพและความเข้มแข็งในการลงทุนทำเหมืองแร่ในต่างประเทศ การเคลื่อนย้ายแรงงานจากกลุ่มประเทศอาเซียนมีแนวโน้มสูงขึ้น และสามารถดำเนินงานได้ถูกต้องในอนาคต (ทั้งแรงงานมีฝีมือ และไม่มีฝีมือ) ส่งผลให้ กพร. ต้องเตรียมแผนงานในการพัฒนาฝีมือแรงงานและมาตรการในการรับมือการเคลื่อนย้ายแรงงานที่มีฝีมือที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ ของประเทศไทย มีความต้องการเชื่อมโยงภายในโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ตั้งแต่ผู้จัดหาวัตถุดิบ ผู้ผลิต จนถึงผู้บริโภคสินค้าในภาคการผลิต ทำให้ กพร. เข้าไปมีบทบาทในการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในโซ่อุปทาน (Supply Chain Collaboration) และการบูรณาการในโซ่อุปทาน (Supply Chain Integration) ให้กับภาคอุตสาหกรรม ต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยถือว่าสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งทางการค้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นทุนการถือครองสินค้า (Inventory Carrying Cost) ที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 3.03 ต่อ GDP หรือ 0.257	

ปัจจัยที่เป็นโอกาส	ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค/ภัยคุกคาม
ล้านล้านบาท จึงเป็นหน้าที่ของ กพร. ซึ่งได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรมที่จะต้องเข้าไปดำเนินการลดต้นทุนการถือครองสินค้าของภาคอุตสาหกรรม โดยการพัฒนาและสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถด้านการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม แนวโน้มการแข่งขันทางการค้าที่สูงขึ้น การลดต้นทุนการผลิตจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นของผู้ประกอบการจึงเป็นโอกาสให้ กพร. เข้าไปมีบทบาทในการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานให้กับภาคอุตสาหกรรมเพื่อให้สามารถแข่งขันได้ แนวโน้มเศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัว ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมของไทยบางส่วน โดยเฉพาะ SMEs ได้ให้ความสำคัญกับการเพิ่มยอดการผลิต หรือการตลาดก่อน การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์เพื่อลดต้นทุนการผลิตขององค์กร ทำให้การดำเนินงานพัฒนาระบบโลจิสติกส์ให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไทย โดยเฉพาะ SMEs ไม่เป็นไปตามเป้าประสงค์	
สังคมและสิ่งแวดล้อม	
สังคมต้องการให้อุตสาหกรรมมีความปลอดภัยและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีผลให้ กพร. ต้องพัฒนาการกำกับดูแลให้การประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม กระแสการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และการป้องกันภาวะโลกร้อน เป็นแรงสนับสนุนนโยบายการดำเนินงานของ กพร. ในการส่งเสริมด้านสิ่งแวดล้อม การเพิ่มมูลค่าและการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพเช่น การพัฒนา Green Mining, Green Logistics และ 3Rs เป็นต้น ผู้แทนภาครัฐและภาคเอกชนทุกภาคส่วน อาทิ สถาบันการศึกษา สภาการเหมืองแร่ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีความต้องการให้มีความชัดเจนด้านนโยบาย	ทัศนคติของคนในสังคมและประชาชนในระดับท้องถิ่นยังมีความคิดว่าการประกอบการเหมืองแร่เป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากกว่าการก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้ยังขาดความรู้ความเข้าใจประโยชน์ที่ประเทศได้รับจากการพัฒนาทรัพยากรแร่ รวมทั้งการรับรู้สถานการณ์การผลิตและส่งผลกระทบต่อภารกิจการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจสู่สังคมตั้งแต่กระบวนการเริ่มต้นของการพัฒนาทรัพยากรแร่ บทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ในการคัดค้านการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานส่งผลกระทบต่อบทบาทของ กพร. ในด้านการบริหารจัดการแร่ภายในประเทศ

ปัจจัยที่เป็นโอกาส	ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค/ภัยคุกคาม
ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ มีผลให้ กพร. ต้องเร่งรัดจัดทำนโยบายด้านการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ การเกิดธรณีพิบัติภัย มีแนวโน้มที่รุนแรงมากขึ้น (น้ำท่วมดินถล่ม หินสไลด์ การกัดเซาะชายฝั่ง) ทำให้มีความต้องการวัตถุดิบสำหรับการฟื้นฟูและป้องกันผลกระทบที่เกิดจากภัยธรรมชาติ ทำให้ กพร. มีภารกิจในการเพิ่มบทบาทในด้านการให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการที่เกี่ยวข้อง และมีแผนเตรียมรับมือพิบัติภัย	สถานการณ์ของการไม่เปิดแหล่งแร่ใหม่ๆ ประกอบกับเหมืองแร่ที่ได้รับประทานบัตรกำลังมีผลผลิตแร่ลดลง เพราะแร่ใกล้จะหมด แร่บางชนิดต้องนำเข้าจากต่างประเทศ เพื่อเพิ่มมูลค่าโดยการแต่งแร่และใช้เป็นวัตถุดิบในการแต่งแร่เหล่านี้เป็นต้น ส่งผลให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กในประเทศเริ่มประสบปัญหาไม่มีแหล่งแร่สำหรับการทำเหมืองภายในประเทศในขณะที่บริษัทใหญ่สามารถไปประกอบการลงทุนในประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ดังนั้น จึงเป็นภารกิจที่ กพร. ควรดำเนินการจัดหาแหล่งแร่ที่มีศักยภาพ และมีการนำสินแร่มาเพิ่มมูลค่า (Value added) รวมทั้งลดอุปสรรค/ ขั้นตอนที่กำหนดโดยหน่วยงานราชการของไทยที่เป็นอุปสรรคต่อการนำเข้าแร่มาใช้ภายในประเทศ เช่น ประกาศกรมวิชาการเกษตรเรื่องเงื่อนไขการนำเข้าดินอุตสาหกรรม พ.ศ. 2554
เทคโนโลยี	
เทคโนโลยีด้านสิ่งแวดล้อม การประยุกต์ใช้แบบจำลองทางคณิตศาสตร์ เพื่อประเมินผลกระทบจากการทำเหมืองที่มีต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม (ดิน น้ำ อากาศ) เพื่อกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการอนุญาตประทานบัตรและการประเมินผลกระทบในระหว่างดำเนินการสำหรับพื้นที่ซึ่งไม่ได้มีการติดตั้งสถานีตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อใช้เป็นเกณฑ์อ้างอิงด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อมนอกเหนือจากการตรวจวัดและลดข้อพิพาทจากการร้องเรียน เกี่ยวกับผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ เทคโนโลยีการกำหนดพื้นที่ศักยภาพแหล่งแร่เพื่ออนุญาตอาชญาบัตร และประทานบัตร โดยการนำเทคโนโลยีข้อมูลสำรวจระยะไกล (remote sensing) ร่วมกับข้อมูลภูมิสารสนเทศ เช่น การแปลงผลข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียมที่ใช้ในการสำรวจทรัพยากรเป็นโอกาสในการที่จะนำมากำหนดพื้นที่ศักยภาพแหล่งแร่เพื่ออนุญาตอาชญาบัตรหรือประทานบัตร วิทยาการทางด้านเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาและก้าวหน้ามากขึ้น ทำให้เกิดเครื่องมือด้านเทคโนโลยีที่สามารถสนับสนุนกระบวนการผลิตสินค้ามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมถึงทำ	การใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโลจิสติกส์ที่มีความทันสมัย เช่น ระบบ ERP ระบบ RFID หรือโปรแกรมบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์เป็นต้น ต้องมีการลงทุนเกี่ยวกับอุปกรณ์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และการติดตั้ง รวมถึงการปรับปรุงกระบวนการทำงานใหม่ให้รองรับกับระบบ ซึ่งผู้ประกอบการบางรายไม่ต้องการรับการการลงทุนหรือปรับปรุงกระบวนการทำงานใหม่ซึ่งส่งผลให้การดำเนินงานด้านการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโลจิสติกส์เพื่อการจัดการโลจิสติกส์ของ กพร. ไม่เป็นไปตามเป้าประสงค์

ปัจจัยที่เป็นโอกาส	ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค/ภัยคุกคาม
ให้เกิดการเชื่อมโยงระบบการสื่อสารและสารสนเทศทั้งภายในองค์กรและระหว่างโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นโอกาสให้ กพร. เข้าไปสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมใช้เทคโนโลยีด้านโลจิสติกส์และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน เพื่อให้สามารถสนับสนุนกิจกรรมด้านโลจิสติกส์ในการลดต้นทุนและเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการต่างๆ ในโซ่อุปทาน	

4.2 ปัจจัยภายใน

จุดแข็ง	จุดอ่อน
โครงสร้างองค์กรและนโยบาย	
กพร. มีนโยบายที่ชัดเจนและต่อเนื่องในการพัฒนาทั้งด้านเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรมเนื่องจาก กพร. มีกระบวนการแปลงนโยบาย / ยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรมให้เป็นแนวทางของ กพร. ที่ชัดเจน กพร. มีอำนาจหน้าที่และสามารถปฏิบัติงานตามภารกิจหลักได้ เนื่องจากมีโครงสร้างและกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบรองรับภารกิจหลักทั้งด้านเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรมตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการ กพร. อก. พ.ศ. 2551 รวมทั้งมีกฎระเบียบรองรับการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน กพร. มีสำนักงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค (เขต) กระจายบริการอย่างทั่วถึง เนื่องจากมีการแบ่งส่วนราชการภายในตามคำสั่ง กพร. และ ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ อก. พ.ศ. 2551 กพร. มีทิศทางการดำเนินงานและบทบาทที่ชัดเจน เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการเนื่องจากผู้บริหารมีนโยบายเชิงรุกด้านการบริการที่รวดเร็ว ตรวจสอบได้	โครงสร้างภายใน กพร. เป็นจุดอ่อนเนื่องจากมีสำนักที่ตั้งตามกฎหมายและตั้งขึ้นมาใหม่เป็นการภายในมากเกินไป ทำให้ Specialist ไปอยู่ใน Generalist มีช่องว่างระหว่างกลุ่มปฏิบัติการกับกลุ่มชำนาญการพิเศษมากโครงสร้างที่เกิดใหม่ทำให้ไม่มีบุคลากรเฉพาะด้านเช่น วิศวกรเหมืองแร่ ไปอยู่ใน สสท. กฎระเบียบมีหลายฉบับและขั้นตอนปฏิบัติมีจำนวนมาก ทำให้ยากต่อการเข้าใจและนำไปปฏิบัติเนื่องจาก ยังไม่มีการจัดกฎระเบียบให้เป็นหมวดหมู่เพื่อนำไปใช้อ้างอิงได้ง่ายในการปฏิบัติงาน การจัดสรรค่าภาคหลวงยังไม่ครอบคลุมพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบอย่างแท้จริง เนื่องจากเกณฑ์การจัดสรรยังไม่ได้กำหนดสัดส่วนที่เหมาะสมให้แก่พื้นที่ที่ได้รับผลกระทบอย่างเป็นธรรม ผลผลิตของภารกิจด้านโลจิสติกส์เป็นการส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมทั้งหมด ทำให้ผลลัพธ์ของภารกิจต้องแยกตัวชีวิต/ค่าเป้าหมายของการให้บริการของกระทรวง จากเดิม “ผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม” เป็น “ต้นทุน

จุดแข็ง	จุดอ่อน
	Logistics อุตสาหกรรมที่ลดลง” เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงถึง ยุทธฯ อก.
การส่งมอบบริการ	
กพร. มีการให้บริการข้อมูลวิชาการด้านธรณีวิทยาแหล่งแร่ และการทำเหมืองแร่ การแต่งแร่ และการอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยแร่ และการให้คำปรึกษาด้านข้อกฎหมายเหมืองแร่อย่างทั่วถึงและสะดวกต่อผู้รับบริการ เนื่องจากมีสำนักงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค(เขต) กพร. เป็นหน่วยงานหลักที่ให้บริการเฉพาะด้าน เช่น การแต่งแร่ การวิเคราะห์ตัวอย่างแร่และธรณีวัตถุ การใช้วัตถุระเบิดในงานวิศวกรรม เทคโนโลยีการทำเหมืองใต้ดิน เทคโนโลยีโลหกรรม เทคโนโลยีรีไซเคิล เป็นต้นเนื่องจาก กพร.มีบุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะด้านและมีเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน การให้บริการในกระบวนการหลักทำให้ผู้รับบริการมีความเข้าใจในขั้นตอนการรับบริการ และได้รับการบริการที่สะดวกและรวดเร็ว เนื่องจากมีการกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานไว้อย่างชัดเจน กพร. สามารถให้บริการได้ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายเช่น การยกระดับสถานประกอบการ การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม เป็นต้น เนื่องจากมีกลุ่มผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ชัดเจน กพร. เป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ที่สอดคล้องกับนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศและตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากมีการดำเนินงานครอบคลุม ใน 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) การขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ.	ผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรมแร่ไม่พึงพอใจในการให้บริการ เนื่องจากปัญหาความซับซ้อนในการพิจารณา ในขั้นตอนการปฏิบัติการโดยเฉพาะการออกใบอนุญาต และการขออนุญาตต่ออายุประทานบัตรมีความล่าช้ามาก (ประมาณ 3 -7 ปี) การกำกับดูแลให้เป็นไปตามกฎหมายด้านแร่ยังไม่เต็มประสิทธิภาพ เนื่องจาก - การใช้ดุลยพินิจในการบังคับใช้กฎหมายไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน (ข้อมูลจาก สกจ.) - กพร. มีข้อมูลพื้นฐานเพื่อการกำกับดูแลไม่ครบถ้วน เช่น ข้อมูลคุณภาพสิ่งแวดล้อม / ข้อมูลปริมาณการผลิตและราคาแร่ที่น่าเชื่อถือ เป็นต้น กพร. ไม่สามารถดำเนินการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ให้กับผู้ประกอบการได้ทุกรายเนื่องจากผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมที่เป็นของไทย โดยเฉพาะ SMEs มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับบุคลากรและงบประมาณที่ กพร. ได้รับการจัดสรร กพร. ยังขาดการประชาสัมพันธ์ บทบาทและภารกิจของกรมในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้สังคมได้รับรู้ และเกิดความเข้าใจ เพื่อสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรแร่ การออกประทานบัตรและการดำเนินการหลังได้รับประทานบัตรประสบปัญหาการคัดค้านจากประชาชนบริเวณรอบโครงการ เนื่องจากยังดำเนินการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเหมืองแร่แก่ประชาชนไม่เพียงพอเช่น ความรู้ด้าน

จุดแข็ง	จุดอ่อน
2550 – 2554 และ 2) ปรับปรุงประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในภาคการผลิต (Business Logistics Improvement) กพร. มีส่วนสำคัญในการเสนอแนะนโยบายการพัฒนา ระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมในเวทีระดับชาติ เนื่องจากได้รับมอบหมายให้เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ อนุกรรมการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ภายใต้ คณะกรรมการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ระดับชาติ (คณะกรรมการพัฒนาระบบบริหารจัดการขนส่งสินค้าและบริการของประเทศ(กบส.))	การมีส่วนร่วม ผลกระทบเชิงบวกและลบจากการทำเหมือง เป็นต้นรวมถึงการประสานผลประโยชน์ระหว่างบริษัทผู้ขอประทานบัตร/ผู้ประกอบการและประชาชนในพื้นที่ประกอบการ ผลผลิตด้านการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ของ กพร. ยังไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจาก · กพร. ยังไม่มีระบบวิเคราะห์ความคุ้มค่าในการใช้แร่ก่อนให้ประทานบัตร · บทบาทด้านการส่งเสริมความเชื่อมโยงระหว่างแร่ที่ผลิตได้เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมพื้นฐานภายในประเทศของ กพร. ยังมีค่อนข้างน้อย · อัตราค่าภาคหลวงแร่ยังไม่สะท้อนถึงต้นทุนค่าเสียโอกาสของการใช้ทรัพยากรแร่ทำให้ไม่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการการใช้แร่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ · มาตรการจำกัดการส่งออกแร่บีบตัวของ กพร. ยังไม่สอดคล้องกับการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ที่มีประสิทธิภาพยังไม่มีส่งเสริมความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมพื้นฐานหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้แร่บีบอัดในประเทศให้สอดคล้องกับมาตรการจำกัดการส่งออกอย่างเพียงพอ ระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเฉลี่ยของ กพร. ยังอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 80 ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจาก · ปัญหาการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อม และธรรมาภิบาลในการดำเนินการ · ขั้นตอนที่มีจำนวนมากและในบางครั้งเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก กพร. ทำให้มีระยะเวลาดำเนินงานนาน · ข้อมูลที่ให้บริการยังไม่ครบถ้วนและทันสมัย ที่จะตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการ การบริการด้านการอนุญาตและต่ออายุประทานบัตรยังไม่จูงใจให้ผู้ประกอบการทำเหมืองอย่างเป็นมิตรต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม เนื่องจาก ผู้ประกอบการที่มีผลการดำเนินงาน

จุดแข็ง	จุดอ่อน
	ในด้านการทำเหมืองแร่และสิ่งแวดล้อมดีจะต้องผ่านกระบวนการอนุญาตและต่อใบอนุญาตที่ไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการที่มีผลการดำเนินงานไม่ดี กพร. ไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องตามหลักวิศวกรรมความปลอดภัยของการทำเหมือง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการจัดเก็บรายได้ถูกต้องที่ชัดเจน เนื่องจาก กพร. ยังไม่ได้นำ Software เฉพาะด้าน (เช่น Software ทำแบบจำลอง 3 มิติ เป็นต้น) มาใช้ในการตรวจสอบความปลอดภัยของการทำเหมือง ผู้ประกอบการขาดความรู้และข้อมูลการลงทุนในต่างประเทศ เนื่องจาก กพร. ยังไม่มีการให้ข้อมูลแหล่งแร่และกฎหมายเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ในต่างประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน (CLMV) อย่างเพียงพอ
ประสิทธิภาพของบุคลากร	
บุคลากรมีโอกาสนในการพัฒนาสมรรถนะให้สูงขึ้น เนื่องจากมีแผนพัฒนาบุคลากรที่ชัดเจน โดยมีการจัดการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง	บุคลากรบางส่วนยังขาดแรงจูงใจในการทำงาน เนื่องจากผลตอบแทนจากการทำงานมากยังไม่แตกต่างจากการทำนอยอย่างมีนัยสำคัญและการประเมินเลื่อนขั้นเงินเดือนไม่ได้มีการประเมินตามการทำงานจริง การปฏิบัติงานในบางภารกิจไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากการมอบหมายภารกิจให้แก่บุคลากรไม่ตรงกับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ บุคลากรในหน่วยงานส่วนภูมิภาค (บางเขต) ที่เกี่ยวข้องกับ การออกประทานบัตร ขาดความรู้ความชำนาญ และความเชี่ยวชาญในด้านเหมืองแร่ที่จะให้คำแนะนำแก่ผู้ประกอบการ(สรข.ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้กับบุคลากรในสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด) การพัฒนาทรัพยากรบุคคลยังไม่มีประสิทธิภาพเนื่องจาก การนำเครื่องมือการวัดสมรรถนะบุคคล (Individual Score card) มาใช้ยังไม่สะท้อนข้อมูลที่เป็นจริง

จุดแข็ง	จุดอ่อน
	ความเข้มแข็งของหน่วยงานลดลง อันเนื่องมาจากบุคลากรขาดการปฏิสัมพันธ์กัน ขาดการแลกเปลี่ยนความรู้กัน ความเชี่ยวชาญเริ่มหายไป (ทั้งเรื่องแร่ / การแต่งแร่ / โลหะกรรม/ ระเบิด) ทำให้เกิดการจ้างที่ปรึกษาอย่างต่อเนื่อง (กลยุทธ์ที่ 5.3) เครื่องมือ และห้องปฏิบัติการ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ประจำห้องปฏิบัติการไม่เพียงพอในการวิเคราะห์ แร่ การแต่งแร่ และโลหกรรม
ประสิทธิภาพทางการเงิน	
	การเบิกจ่ายงบประมาณในงบลงทุนและงบรายจ่ายอื่นของ กพร. ไม่เป็นไปตามแผนที่กำหนด เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่เร่งดำเนินการตามขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้าง กพร. ยังไม่สามารถคำนวณต้นทุนต่อหน่วยที่ชัดเจนตามหลักเกณฑ์ของกรมบัญชีกลางและนำมาใช้ประโยชน์ได้ เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างผลผลิต และบุคลากรบ่อยครั้ง กรมยังไม่สามารถดำเนินโครงการได้อย่างเต็มที่ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เนื่องจากหลายโครงการไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณ จึงต้องปรับโอนเงินงบประมาณบางส่วนจากโครงการที่ได้รับจัดสรรงบประมาณมาดำเนินการ
วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือในการปฏิบัติงาน	
กพร. มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศด้าน hardware software และ network ภายในองค์กรที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์เชื่อมต่อสำหรับใช้ในการปฏิบัติงาน ระบบเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ภายใน ระบบ Internet ระบบปฏิบัติการและโปรแกรมประยุกต์สำเร็จรูปต่างๆ เป็นต้น ซึ่งเป็นส่วนช่วยสนับสนุนระบบการปฏิบัติงาน เทคโนโลยีการผลิตเพื่อช่วยลดต้นทุนด้านวัตถุดิบ การลดต้นทุนด้านพลังงาน การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต เช่น การใช้เทคโนโลยีใหม่ในงานระเบิดเชิงวิศวกรรมเหมืองแร่ หรือการใช้ระเบิดในงานวิศวกรรมโยธา การนำเทคโนโลยีการทำเหมืองใต้ดินมาใช้สำหรับแหล่งแร่แบบสายแร่ เช่น แร่โลหะ	เครื่องมือ วัสดุ และอุปกรณ์การปฏิบัติงานสำหรับหน่วยงานในภูมิภาคและหน่วยงานที่ตั้งใหม่ไม่เพียงพอทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานตามภารกิจหลักได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากไม่มีการวางแผนการจัดหาเครื่องมือ วัสดุ และอุปกรณ์สำหรับหน่วยงานดังกล่าว ข้อมูลและการเชื่อมโยงข้อมูลไม่ครอบคลุมทั้งหมด รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการปฏิบัติงานไม่เต็มประสิทธิภาพ ทำให้ไม่สามารถรองรับการปฏิบัติงานที่หลากหลายรูปแบบได้เต็มที่

จุดแข็ง	จุดอ่อน
ซึ่งไม่คุ้มค่าต่อการทำเหมืองแบบเหมืองทาบ (Open pit) เป็นจุดแข็งในการเพิ่มบทบาทภารกิจในการพัฒนาการส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบกิจการเหมืองแร่ เทคโนโลยีการแสวงหาวัตถุทดแทน (3R) การนำองค์ความรู้ด้านกระบวนการแต่งแร่ การประกอบ โลจิสติกส์และการบริหารสิ่งแวดล้อมมาบูรณาการเพื่อลดการใช้ การใช้ซ้ำ และการนำกลับมาใช้ใหม่สำหรับวัตถุทดแทนโดยอาศัยเทคนิค Urban Mining เพื่อสร้างโอกาสสำหรับการใช้วัสดุทดแทนในภาคอุตสาหกรรม	
การบริหารจัดการภายใน	
กพร. มีการวางรูปแบบการสื่อสารภายในที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีช่องทางในการสื่อสารภายในหลากหลายช่องทาง เช่น ป้ายประกาศ การประชุม ระบบ Intranet เสียงตามสาย หนังสือเวียน ระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น	การปฏิบัติงานของหน่วยงานภายในยังไม่มีกระบวนการ และการเชื่อมโยงข้อมูล ทั้งงานด้านการตรวจสอบกำกับดูแล และงานด้านการส่งเสริมพัฒนา เนื่องจากการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานยังไม่มีเพียงพอ ทำให้ไม่เกิดการต่อยอดของผลงานเดิมเท่าที่ควร นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการจัดสรรทรัพยากร ผู้ประกอบการไม่สามารถที่จะตัดสินใจที่จะลงทุนประกอบกิจการด้านอุตสาหกรรมแร่ เนื่องจาก ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งศักยภาพที่สามารถทำเหมืองแร่ และปริมาณแร่สำรองใน <u>ประเทศ</u> ของ กพร. ยังไม่เป็นปัจจุบัน ฐานข้อมูลขาดความสมบูรณ์และทันสมัย เนื่องจากการนำเข้าข้อมูลในฐานข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน รวมทั้งข้อมูลบางส่วนอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น ฐานข้อมูลด้านแร่ ยังไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอุตสาหกรรมได้ เนื่องจากข้อมูลแร่ยังไม่เป็นปัจจุบัน และขาดการบริหารจัดการระบบข้อมูลสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพ ข้อมูลสำหรับใช้ในการจัดเก็บค่าภาคหลวงแร่ของ กพร. (แบบ ทธ40) ยังไม่น่าเชื่อถือเนื่องจาก กพร. ยังมีระบบตรวจเช็คความถูกต้องของข้อมูลไม่เพียงพอ

จุดแข็ง	จุดอ่อน
	การใช้ประโยชน์ข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์และบริหารจัดการแร่ไม่เต็มที่ เนื่องจากไม่มีข้อมูลแร่บางส่วน และขาดการจัดหมวดหมู่และความเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบ กระบวนการดำเนินงานของ กพร. ยังมีธรรมาภิบาลไม่มากนักซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้รับบริการพึงพอใจค่อนข้างน้อย เนื่องจาก กระบวนการดำเนินงานในบางเรื่องยังมีความโปร่งใส ความมีส่วนร่วม และความพร้อมรับผิด ค่อนข้างน้อย แผนยุทธศาสตร์ของ กพร. ที่ผ่านมายังไม่สามารถผลักดันให้เกิดการปฏิบัติได้จริง เนื่องจากในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์แต่ละครั้ง แต่ละสำนักยังให้ความสำคัญกับการกิจประจำมากกว่าแผนงานหรือโครงการที่ตอบเป้าประสงค์ของแผนยุทธศาสตร์ ผลงานวิจัยที่ทำไว้ไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานอย่างจริงจัง

5. วิสัยทัศน์ ค่านิยม และพันธกิจ

วิสัยทัศน์ (Vision) 2558-2562

เป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการและพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ อุตสาหกรรม ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างมีคุณภาพ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ อุตสาหกรรม ในภูมิภาคอาเซียน

ค่านิยม (Value)

มุ่งมั่นพัฒนา บูรณาการอย่างมีอาชีพ ยึดมั่นในศีลธรรมและคุณธรรม

พันธกิจ (Mission)	เป้าประสงค์ของพันธกิจ
1. เสนอแนะนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศไทย	1. นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม มีทิศทางที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศไทยเกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างมีคุณภาพ
2. ส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัย และรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม	2. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อกำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อม
3. พัฒนาขีดความสามารถในการประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ทั้งในและต่างประเทศ	3. ศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในระดับภูมิภาคอาเซียน
4. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมและโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน	4. ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม สามารถลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์และแข่งขันได้
5. วิจัยและพัฒนา และการบริการทางวิชาการด้านอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม	5. องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยและพัฒนา สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้กับอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

6. ยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัดเป้าประสงค์ กลยุทธ์ และผลผลิต

ยุทธศาสตร์ที่ 1 บริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์ ชุมชนในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่การประกอบการให้การยอมรับการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานว่ารับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ ค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นของระดับความไว้วางใจและความเชื่อมั่น (Public Trust and Confidence) ในความรับผิดชอบต่อสังคมและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่การประกอบการเป้าหมายภายในปี 2562

กลยุทธ์ที่ 1.1 กำกับดูแลการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ให้เป็นไปตามนโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ การประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เป็นไปตามนโยบายและกฎหมายที่กำหนดเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์

1. สถานประกอบการปฏิบัติตามถูกต้องตามกฎหมายและเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 95 ของจำนวนสถานประกอบการที่เปิดการในแต่ละปี
2. สถานประกอบการที่ได้รับการร้องเรียนและตรวจสอบแล้วข้อเท็จจริงว่าไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและเงื่อนไขการประกอบการที่เกี่ยวข้องไม่เกินร้อยละ 2.5 ของจำนวนสถานประกอบการที่เปิดการในแต่ละปี

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 1.1.1 การประกอบการได้รับการตรวจสอบให้เป็นไปตามนโยบายกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างครบถ้วน
- 1.1.2 การประกอบการที่มีความเสี่ยงที่จะมีการลักลอบกระทำผิดกฎหมายได้รับการเฝ้าระวัง ติดตาม ตรวจสอบ ปรามปรามการกระทำผิดกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

กลยุทธ์ที่ 1.2 ส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีมาตรฐานด้านการประกอบการที่รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ สถานประกอบการที่ได้รับรางวัลที่แสดงถึงมาตรฐานด้านการประกอบการที่รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีของการปฏิบัติงานแก่สถานประกอบการอื่น

ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์

1. สถานประกอบการที่ได้รับรางวัลที่แสดงถึงมาตรฐานด้านการประกอบการที่รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 จากปีที่ผ่านมา

2. ผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมให้มีมาตรฐานด้านการประกอบการที่รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมจากกพร. มีความรู้ความเข้าใจเพิ่มสูงขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 ของผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมาย)
3. ผลประโยชน์ที่ประชาชนได้รับในส่วนที่คิดเป็นมูลค่าได้ที่เกิดจากความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 1.2.1 สถานประกอบการที่ได้รับการยกระดับมีมาตรฐานการประกอบการที่สูงขึ้น
- 1.2.2 สถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมผ่านเกณฑ์มาตรฐานให้เป็น Green Mining
- 1.2.3 สถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมผ่านเกณฑ์มาตรฐาน CSR –DPIM
- 1.2.4 สถานประกอบการได้รับการส่งเสริมให้นำระบบการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่ดีไปใช้ในการประกอบการ

กลยุทธ์ที่ 1.3 สนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในกระบวนการบริหารจัดการที่สำคัญของอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เป้าหมายมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและติดตามผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมทั้งด้านกายภาพและด้านสังคมจากการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. ประชาชนหน่วยงานราชการและผู้ประกอบการในพื้นที่เป้าหมายมีส่วนร่วมในการตัดสินใจโครงการที่ขออนุญาตตามเกณฑ์กระบวนการมีส่วนร่วมที่ กพร. กำหนดในแต่ละปี
 2. มีกระบวนการในการติดตามตรวจสอบเพื่อแก้ไขปัญหาหรือข้อร้องเรียนที่ได้รับจากเครือข่ายภาคประชาชนและเครือข่ายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นครบถ้วนร้อยละ 100

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 1.3.1 ประชาชน หน่วยงานราชการ และผู้ประกอบการในพื้นที่เป้าหมายมีความรู้ความเข้าใจในด้านการมีส่วนร่วมในกระบวนการอนุญาตอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด
- 1.3.2 ประชาชน หน่วยงานราชการ และผู้ประกอบการในพื้นที่เป้าหมายได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์ของอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมโดยรอบพื้นที่ประกอบการ
- 1.3.3 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่โดยรอบโครงการที่ขออนุญาตหรือพื้นที่ที่มีการประกอบการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 เพิ่มความสามารถด้านการผลิต อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เป้าประสงค์ อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมีศักยภาพทั้งในด้านแหล่งวัตถุดิบและผลิภาพการผลิตของผู้ประกอบการเพิ่มสูงขึ้น

- ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์
1. จำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดหาและกำหนดเพิ่มเติมได้รับการพัฒนาให้เข้าสู่กระบวนการขออนุญาตเพื่อสำรวจหรือทำเหมืองได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดหาและกำหนดเพิ่มเติมทั้งหมดเมื่อสิ้นสุดแผน
 2. ผลิภาพการผลิตรวมของสถานประกอบการเป้าหมายเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี
 3. มูลค่าที่เพิ่มขึ้นของวัตถุดิบ / วัตถุดิบทดแทนที่ได้รับการส่งเสริมจาก กพร. เมื่อสิ้นสุดแผนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปีเมื่อสิ้นสุดแผน

กลยุทธ์ที่ 2.1 ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งแร่ให้ตอบสนองความต้องการของประเทศ

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ การลงทุนของผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายทางด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมากขึ้น

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
1. จำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดหาและกำหนดเพิ่มเติมเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาให้ตอบสนองความต้องการด้านวัตถุดิบแร่และโลหะของประเทศที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 2.1.1 กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เรื่องแหล่งแร่และการลงทุนในอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานมากขึ้น
- 2.1.2 แหล่งศักยภาพที่สามารถทำเหมืองแร่เพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ที่ 2.2 ผลักดันให้มีการปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เอื้อต่อการประกอบการ

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่สำคัญ ได้รับการประกาศใช้ / ผ่านความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร / สภานิติบัญญัติแห่งชาติ / องค์การตามกฎหมายที่มีอำนาจในการพิจารณาประกาศใช้

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
1. กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่สำคัญ ได้รับการประกาศใช้ / ผ่านความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร / สภานิติบัญญัติแห่งชาติ / องค์การตามกฎหมายที่มีอำนาจในการ

พิจารณาประกาศใช้ ภายในปี พ.ศ. 2560 (การขอประทานบัตร / การต่ออายุ
ประทานบัตร ฯลฯ)

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 2.2.1 กฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์ ข้อบังคับที่เป็นอุปสรรค ได้รับการทบทวน และปรับปรุงให้เอื้อต่อการ
ประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน (โดยเฉพาะประเด็นการขอประทานบัตร และ
การต่ออายุประทานบัตร มาตราการสร้างแรงจูงใจในการประกอบการ เช่น การลดค่าภาคหลวงแร่
ให้กับสถานประกอบการที่ได้รับรางวัลแบบอย่างที่ดีของการปฏิบัติงาน เป็นต้น
- 2.2.2 เกณฑ์การจัดสรรค่าภาคหลวง ได้รับการปรับปรุงให้สอดคล้องกับบริบทต่างๆ และครอบคลุมพื้นที่ที่
ได้รับผลกระทบอย่างเหมาะสม
- 2.2.3 (ร่าง) พ.ร.บ. แร่ฉบับปรับปรุงล่าสุด ได้เข้าสู่กระบวนการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร/ สภานิติ
บัญญัติแห่งชาติ / องค์การตามกฎหมายที่มีอำนาจในการพิจารณาประกาศใช้
- 2.2.4 คณะกรรมการปรับปรุงกฎ ระเบียบหลักเกณฑ์ ข้อบังคับที่สอดคล้องกับ พ.ร.บ. แร่ ฉบับใหม่ได้รับ
การแต่งตั้ง

กลยุทธ์ที่ 2.3 ส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการและการผลิตในสถานประกอบการเพื่อเพิ่ม ศักยภาพในการผลิต

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายมีผลิตภาพ (Productivity) เพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ 1. สถานประกอบการที่ประสบผลสำเร็จในการนำองค์ความรู้และเทคโนโลยีเพื่อเพิ่ม
ประสิทธิภาพการจัดการและผลิตไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของสถานประกอบการ
กลุ่มเป้าหมายเมื่อสิ้นสุดแผน

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 2.3.1 ผู้ประกอบการได้รับการพัฒนาความรู้ด้านเทคโนโลยีการผลิตในรูปแบบใหม่ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ
การผลิต (Immediate Output)
- 2.3.2 สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายมีประสิทธิภาพการผลิตผ่านเกณฑ์ ของ กพร. เพิ่มขึ้น
(ปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้น คุณภาพเพิ่มขึ้น ต้นทุนลดลง และเวลาการผลิตลดลง)
- 2.3.3 สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายมีการใช้พลังงานการผลิตต่อหน่วยลดลง

กลยุทธ์ที่ 2.4 ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีด้านการเพิ่มมูลค่าแร่ ด้านการใช้ประโยชน์แร่ด้าน การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายนำงานวิจัย / เทคโนโลยีด้านการเพิ่มมูลค่าแร่ ด้านการ
ใช้ประโยชน์แร่ และด้านการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบการ
อุตสาหกรรม

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายนำงานวิจัย /เทคโนโลยีด้านการเพิ่มมูลค่าแร่ด้านการใช้ประโยชน์แร่และด้านการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบการไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ในแต่ละปี
 2. ผลงานวิจัยด้านการเพิ่มมูลค่าแร่และวัตถุดิบของ กพร.ได้รับการเผยแพร่เพื่อให้ผู้ประกอบการหรือผู้สนใจเพื่อนำไปประยุกต์ใช้เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 ชนิดของวัตถุดิบเมื่อสิ้นสุดแผน (เฉลี่ยปีละ 1 ชนิด)

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 2.4.1 ผลงานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีการเพิ่มมูลค่าแร่ ที่จัดทำแล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด
- 2.4.2 ผลงานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ที่จัดทำแล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด
- 2.4.3 ผู้ประกอบการที่เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ด้านเทคโนโลยีการเพิ่มมูลค่าแร่ และการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่
- 2.4.4 ผู้ประกอบการและผู้ใช้แร่กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยี ด้านการใช้แร่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
- 2.4.5 คลังสมองมีการถ่ายทอดความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางให้กับผู้ปฏิบัติงาน และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการเพิ่มมูลค่าแร่

ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาศักยภาพเพื่อการเป็นศูนย์กลางในด้านวิชาการ การค้าและการลงทุนของอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานในระดับภูมิภาคอาเซียน

เป้าประสงค์ ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในภูมิภาคอาเซียน

- ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์**
1. เกิดการจัดประชุม/สัมมนาเชิงวิชาการในประเทศไทยอย่างต่อเนื่องทุกปีและมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนการจัดประชุม/สัมมนาเชิงวิชาการด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานระดับภูมิภาคอาเซียนเมื่อสิ้นสุดแผน
 2. บุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยได้รับเชิญเพื่อเข้าร่วมเป็นวิทยากรหรือนำเสนอผลงานวิชาการในระดับอาเซียนอย่างต่อเนื่องทุกปี
 3. มูลค่าการลงทุนของสถานประกอบการ/หน่วยธุรกิจที่ได้รับการพัฒนาและเสริมสร้างโอกาสในการค้าและการลงทุนด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานจากกพร. เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี (โดยให้ปี 2557 เป็นปีฐาน)

กลยุทธ์ 3.1 พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ/การบริการทางวิชาการเพื่อเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในภูมิภาคอาเซียน

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ กพร.เป็นศูนย์กลางด้านความรู้และวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในระดับภูมิภาคอาเซียน

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. บุคลากรภาครัฐหรือเอกชนที่ได้รับการพัฒนาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานโดยบทบาทหรือความร่วมมือจากกพร.ไม่น้อยกว่า 3 รายต่อปี
 2. จำนวนบทความหรือผลงานทางวิชาการที่เกิดจากบุคลากรที่ได้รับการพัฒนาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานได้รับการเผยแพร่ผ่านการประชุม/สัมมนาเชิงวิชาการในระดับภูมิภาคอาเซียนไม่น้อยกว่า 1 เรื่องต่อปี
 3. บุคลากรในกลุ่มประเทศอาเซียนที่ได้รับการฝึกอบรม (National Training) ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานจากประเทศไทยมีร้อยละโดยเฉลี่ยต่อปีเพิ่มขึ้นเมื่อสิ้นสุดแผน (ใช้ปีที่มีการจัดฝึกอบรมระดับอาเซียนโดยบทบาทหรือความร่วมมือจาก กพร.ปีแรกเป็นปีฐาน)

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 3.1.1 บุคลากรภาครัฐและเอกชนได้รับการส่งเสริมและพัฒนาให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
- 3.1.2 องค์ความรู้และฐานข้อมูลเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมีการพัฒนาในทันสมัย เป็นปัจจุบัน และเป็นระบบ
- 3.1.3 กพร. ได้รับความร่วมมือจากการแลกเปลี่ยนวิชาการด้านวิศวกรรมเหมืองแร่และเทคโนโลยีในกลุ่มประเทศอาเซียนเพื่อการสำรวจและพัฒนาแหล่งแร่

กลยุทธ์ที่ 3.2 เสริมสร้างโอกาสให้กับผู้ประกอบการในการลงทุนการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในต่างประเทศ

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ ผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายสามารถลงทุนประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในต่างประเทศ

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการเสริมสร้างโอกาสจาก กพร. (ภายใต้กลยุทธ์นี้) และลงทุนประกอบกิจการเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี (ปี 2557เป็นปีฐาน)

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 3.2.1 ผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายมีความรู้เรื่องแหล่งแร่ การลงทุนในต่างประเทศ และการใช้เทคโนโลยีการผลิตแร่ที่ทันสมัยเพื่อสามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการต่างประเทศ

- 3.2.2 ผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายได้รับข่าวสารข้อมูลที่ทันสมัย และได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือในระดับรัฐต่อรัฐเกี่ยวกับการประกอบการอุตุนิยมวิทยาและอุตุนิยมวิทยาพื้นฐานในต่างประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ยกระดับความสามารถการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของภาคอุตุนิยมวิทยาเพื่อลดต้นทุนธุรกิจและเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน

เป้าประสงค์ สร้างความเป็นมืออาชีพในการจัดการด้านโลจิสติกส์ของสถานประกอบการในภาคอุตุนิยมวิทยาและเพิ่มประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันระดับโซ่อุปทานของภาคอุตุนิยมวิทยาไทย

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ของภาคอุตุนิยมวิทยาลดลงร้อยละ 2 ต่อปี

กลยุทธ์ที่ 4.1 สร้างความเป็นมืออาชีพด้านการจัดการโลจิสติกส์ในสถานประกอบการของภาคอุตุนิยมวิทยา
ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ที่เข้าร่วมโครงการมีประสิทธิภาพการจัดการระบบโลจิสติกส์เพิ่มขึ้น

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
1. ต้นทุนโลจิสติกส์ของสถานประกอบการเป้าหมายลดลง ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี
 2. จำนวนบุคลากรภาคอุตุนิยมวิทยาได้รับความรู้ด้านการวางแผนและการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานไม่น้อยกว่า 5,000 รายต่อปี

ผลลัพธ์ที่ได้จากกิจกรรม

- 4.1.1 สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการมีกระบวนการจัดการโลจิสติกส์ดีขึ้น
- 4.1.2 สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการมีความรู้ แนวคิด และแนวทางปฏิบัติในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการภายในองค์กร
- 4.1.3 บุคลากรของสถานประกอบการที่ได้รับการตรวจประเมินการจัดการโลจิสติกส์เพื่อรับรางวัลอุตสาหกรรมดีเด่นประเภทการจัดการโลจิสติกส์ มีความเข้าใจในกระบวนการจัดการโลจิสติกส์
- 4.1.4 โครงการส่งเสริมและพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์โซ่อุปทานที่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

กลยุทธ์ที่ 4.2 ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือและการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยธุรกิจในโซ่อุปทาน

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ โซ่อุปทานของอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ที่เข้าร่วมโครงการสามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม ลดต้นทุนโลจิสติกส์

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
1. จำนวนโซ่อุปทานที่มีการพัฒนาความร่วมมือ บูรณาการงานด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานและมีความสัมพันธ์เชิงธุรกิจ ไม่น้อยกว่า 10 โซ่อุปทานในแต่ละปี

2. จำนวนองค์กรในโซ่อุปทานที่ใช้ระบบงานมาตรฐานและรูปแบบการเชื่อมโยง
โครงข่ายธุรกิจของโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพและความปลอดภัยตามหลักสากล
ไม่น้อยกว่า 120 รายในแต่ละปี

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 4.2.1 สถานประกอบการในโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการมีกระบวนการจัดการโซ่อุปทาน
- 4.2.2 สถานประกอบการมีระบบสารสนเทศการจัดการโซ่อุปทาน หรือระบบติดตามและตรวจสอบย้อนกลับ (Tracking and Traceability) และนำไปขยายผลความร่วมมือการรวมกลุ่ม และการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างองค์กรในเครือข่าย
- 4.2.3 สถานประกอบการมีมาตรฐานระบบการจัดการโซ่อุปทานดีขึ้น

กลยุทธ์ที่ 4.3 สนับสนุนให้เกิดปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อไรเพิ่มขีดความสามารถแข่งขันของโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ สามารถใช้ประโยชน์ปัจจัยสนับสนุนเพื่อพัฒนาปรับปรุงการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ 1. จำนวนผู้ประกอบการในโซ่อุปทานได้รับการสนับสนุนการสร้างปัจจัยแวดล้อมที่สามารถตอบสนองความต้องการทางธุรกิจและเอื้อต่อการประกอบกิจการไม่น้อยกว่า 50 กลุ่มในแต่ละปี

ผลผลิตที่ได้รับจากกิจกรรม

- 4.3.1 มีผู้มารับบริการศูนย์บริการข้อมูลโลจิสติกส์ (LSIC)
- 4.3.2 ระบบฐานข้อมูลและระบบปัจจัยพื้นฐานเพื่ออำนวยความสะดวกด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์

ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาสมรรถนะและระบบบริหารจัดการองค์กรให้มีธรรมาภิบาล

เป้าประสงค์ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่ มีระบบบริหารจัดการองค์กรที่สนับสนุนการปฏิบัติภารกิจให้สัมฤทธิ์ผล

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ ร้อยละของตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ และระดับผลลัพธ์ในแผนยุทธศาสตร์ฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. 2558 - 2562) มีผลการดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละปี

กลยุทธ์ที่ 5.1 ส่งเสริมการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลแบบมีส่วนร่วมให้สามารถปฏิบัติงานบรรลุตามเป้าหมายของ กพร.

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ บุคลากรกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สามารถปฏิบัติงานบรรลุตามเป้าหมายของ กพร.

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. ทุกหน่วยงานใน กพร. นำแผนบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลไปใช้ในการบริหารบุคลากร ภายในปี
 2. ทุกหน่วยงานใน กพร. นำแผนกำลังคนไปใช้บริหารกำลังคนให้ตอบสนองแผนยุทธศาสตร์ ของ กพร. ภายในปี 25xx

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 5.1.1 โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการได้รับการทบทวนให้สอดคล้องกับภารกิจปัจจุบัน
- 5.1.2 แผนบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) และรองรับเข้าสู่การพัฒนาในระดับภูมิภาคอาเซียน
- 5.1.3 แผนกำลังคนและอัตรากำลังได้รับการปรับปรุงให้สอดคล้องกับภารกิจปัจจุบัน
- 5.1.4 แผนสืบทอดตำแหน่งได้รับการจัดทำแล้วเสร็จ
- 5.1.5 กพร. มีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญที่พ้นจากราชการแล้ว (Retire – ครบเกษียณอายุ) กลับเข้ามาทำงานเป็นคลังสมองในการถ่ายทอดความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางให้กับผู้ปฏิบัติงาน

กลยุทธ์ที่ 5.2 เสริมสร้างขวัญและกำลังใจของบุคลากรในการปฏิบัติงาน

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ บุคลากรมีขวัญและกำลังใจการปฏิบัติงาน

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีของความพึงพอใจของบุคลากร กพร. ที่มีต่อการนำผลการปฏิบัติราชการรายบุคคลมาใช้ในการเลื่อนขั้นเงินเดือน / จัดสรรค่าตอบแทนพิเศษ

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 5.2.1 แผนเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพ (Career Path) ได้รับการปรับปรุงครบถ้วนทุกสายงานสอดคล้องกับภารกิจปัจจุบัน
- 5.2.2 บุคลากรมีแรงจูงใจในการนำผลงานวิจัยมาใช้ประโยชน์ให้เกิดกับพัฒนาในอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
- 5.2.3 กพร. มีห้องปฏิบัติการ เครื่องมือ และเจ้าหน้าที่ประจำห้องปฏิบัติการสำหรับการวิจัยและวิเคราะห์การเพิ่มมูลค่าแร่
- 5.2.4 การประเมินผลการปฏิบัติราชการรายบุคคลที่ยึดตามหลักสมรรถนะและภาระงานได้นำมาใช้อย่างจริงจัง และมีการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือเงินตอบแทนที่มีความยุติธรรมจากผลการประเมินการปฏิบัติราชการรายบุคคล
- 5.2.5 การจัดสรรค่าตอบแทนพิเศษได้จัดทำขึ้นสำหรับสายงานที่จำเป็น

กลยุทธ์ที่ 5.3 ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรให้มีสมรรถนะสามารถปฏิบัติงานได้ตามเป้าหมาย

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ บุคลากรมีศักยภาพตามสมรรถนะสามารถปฏิบัติงานได้ตามเป้าหมายเพิ่มขึ้น

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของบุคลากรที่มีระดับสมรรถนะตามเกณฑ์มาตรฐานเพิ่มขึ้นในแต่ละปี
 2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของบุคลากรที่สามารถปฏิบัติงานให้บรรลุผลการปฏิบัติงานระดับบุคคลในแต่ละปี

ผลผลิตที่ได้จากกิจกรรม

- 5.3.1 บุคลากรผ่านการพัฒนาตามเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพตามมาตรฐานที่กำหนด
- 5.3.2 บุคลากรผ่านการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม จริยธรรมในการปฏิบัติงานทุกระดับ (ทักษะในการเจรจาต่อรอง)
- 5.3.3 บุคลากรได้รับการส่งเสริมให้มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด (ด้านการกำกับดูแล)
- 5.3.4 กพร. มีองค์ความรู้เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่มีการจัดเก็บอย่างเป็นระบบ
- 5.3.5 กพร. มีองค์ความรู้เพื่อให้บริการของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่มีการจัดเก็บอย่างเป็นระบบ
- 5.3.6 บุคลากรมีการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง
- 5.3.7 บุคลากรมีการแลกเปลี่ยนความรู้และความเชี่ยวชาญซึ่งกันและกัน

กลยุทธ์ที่ 5.4 เสริมสร้างวัฒนธรรมการทำงานขององค์กรตามค่านิยมของ กพร.

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ บุคลากรมีพฤติกรรมการทำงานตามค่านิยมของ กพร.

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของบุคลากรที่มีพฤติกรรมการทำงานสอดคล้องกับค่านิยมของ กพร. ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแต่ละปี

ผลผลิตของกิจกรรม

- 5.4.1 บุคลากรได้รับการสร้างทัศนคติ และกระบวนการทำงานที่ยอมรับการสร้างหรือนำความรู้ใหม่ๆ มาใช้ในองค์กร
- 5.4.2 บุคลากรได้รับการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามค่านิยมขององค์กร (มุ่งมั่น พัฒนา บูรณาการอย่างมืออาชีพ ยึดมั่นในศีลธรรมและคุณธรรม)
- 5.4.3 บุคลากรได้รับการสร้างความเป็นเอกภาพและการทำงานเป็นทีม
- 5.4.4 การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคลากรทุกระดับ และภายในระดับ

กลยุทธ์ที่ 5.5 เสริมสร้างระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการบริหารจัดการและการปฏิบัติงาน

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ บุคลากรสามารถใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการบริหารและปฏิบัติงาน

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. ร้อยละของบุคลากรมีความพึงพอใจในการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการบริหารและปฏิบัติงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ในแต่ละปี
 2. ร้อยละของผู้รับบริการระบบสารสนเทศของ กพร. มีความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ในแต่ละปี

ผลผลิตของกิจกรรม

- 5.5.1 ระบบสารสนเทศที่สนับสนุนการทำงานของหน่วยงานภายในครอบคลุมมากขึ้น
- 5.5.2 การบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลภายในระบบสารสนเทศระหว่างหน่วยงานภายในองค์กร
- 5.5.3 ระบบสารสนเทศที่ให้บริการผู้ประกอบการและประชาชนมีความครบถ้วน ถูกต้อง เป็นปัจจุบัน (โดยเฉพาะฐานข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งศักยภาพที่สามารถทำเหมืองแร่และข้อมูลสถิติเกี่ยวสถานการณ์ของการประกอบการ)
- 5.5.4 การประชาสัมพันธ์องค์กรผ่านสื่อต่างๆ เพื่อให้สังคมได้ทราบบทบาทและภารกิจของกรม รวมทั้งเกิดความเข้าใจในอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

กลยุทธ์ที่ 5.6 เสริมสร้างประสิทธิภาพด้านการบริหารจัดการ การบริหารทรัพยากร การคลัง และการตรวจสอบเพื่อสนับสนุนภารกิจขององค์กร

ผลลัพธ์ของกลยุทธ์ กพร. มีระบบการบริหารจัดการ การบริหารทรัพยากร การคลัง และการตรวจสอบ ที่สามารถสนับสนุนภารกิจขององค์กรได้ตามเป้าหมาย

- ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**
1. ร้อยละที่ลดลงของข้อบกพร่องจากการตรวจสอบภายใน และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากร การคลัง และการดำเนินโครงการของหน่วยงานในแต่ละปี
 2. รายงานการติดตามและประเมินผลได้นำไปใช้ในการวางแผนยุทธศาสตร์ ของ กพร. รวมทั้งปรับปรุงตัวชี้วัดในแต่ละปี

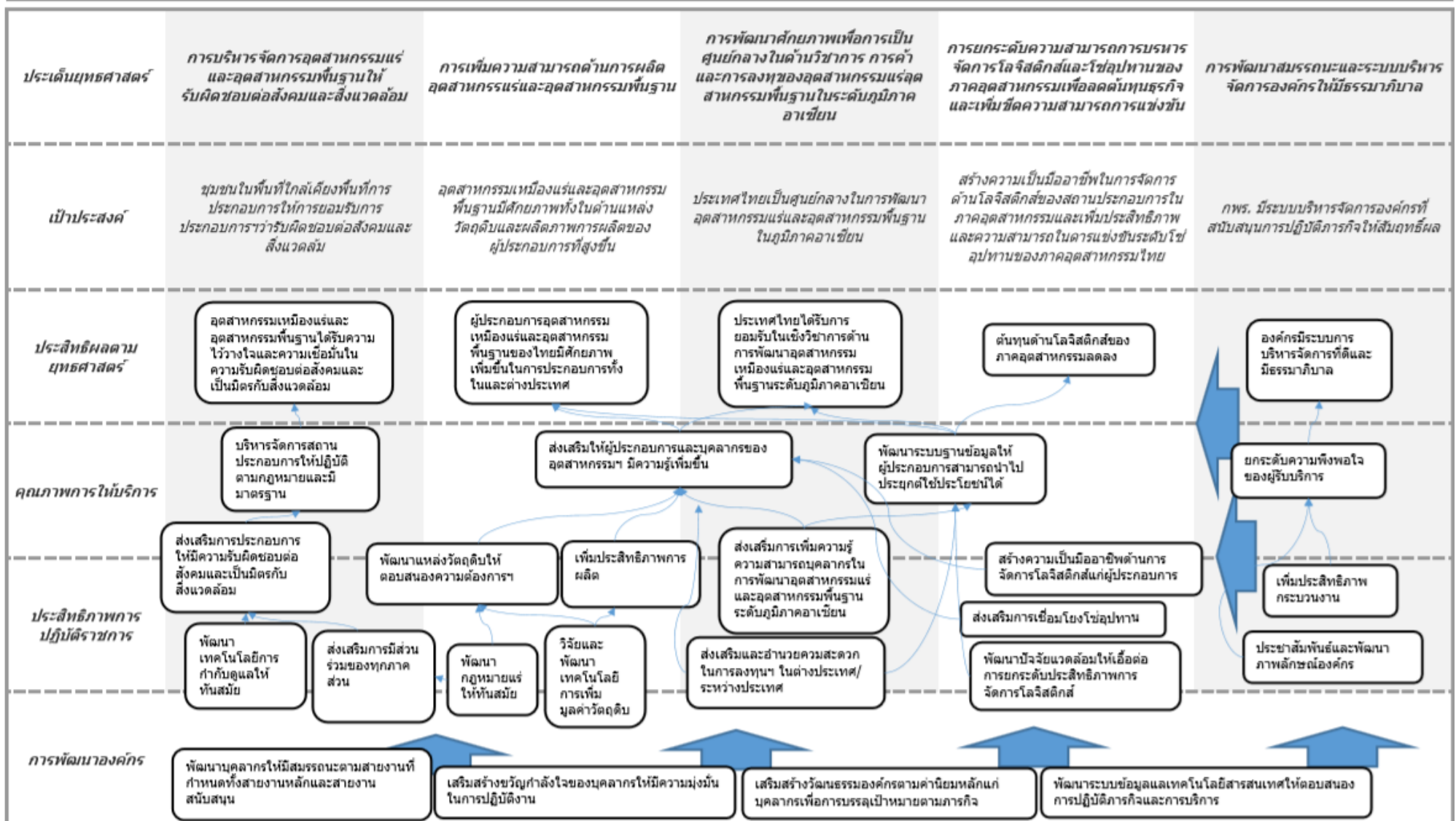
ผลผลิตของกิจกรรม

- 5.6.1 บุคลากรที่เกี่ยวข้องมีความรู้ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการคลังและพัสดุ
- 5.6.2 คู่มือสำหรับเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานด้านการคลังและพัสดุ
- 5.6.3 พัสตตามความต้องการของผู้ใช้ได้รับการจัดหาครบถ้วนตามคุณลักษณะเฉพาะทันเวลา
- 5.6.4 หน่วยงานได้รับการตรวจสอบตามมาตรฐานการตรวจสอบภายใน
- 5.6.5 หน่วยงานทั้งหมดใน กพร. มีการควบคุมภายในตามมาตรฐานที่กำหนด

- 5.6.6 รายงานข้อเสนอแนะในการนำผลการคำนวณต้นทุนผลผลิต/ กิจกรรมไปใช้ประโยชน์
 - 5.6.7 รายงานการติดตามและประเมินผลระดับผลผลิต ผลลัพธ์ และเป้าประสงค์ที่นำเสนอต่อผู้บริหารในแต่ละปี
 - 5.6.8 รายงานผลการประเมินความคุ้มค่าเพื่อเสนอต่อสาธารณะ
-

7. แผนที่ยุทธศาสตร์ กพร. พ.ศ. 2558 - 2562

วิสัยทัศน์ : เป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการและพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างมีคุณภาพ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ในภูมิภาคอาเซียน

8. การขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล

การขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ กพร. ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ พันธกิจ และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ จำเป็นที่ทุกหน่วยงานต้องมีความร่วมมือตามบทบาทความรับผิดชอบ และร่วมขับเคลื่อนโดยการแปลงแผนยุทธศาสตร์ในประเด็นยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ต่างๆ ไปสู่แผนปฏิบัติการในระดับต่างๆ ที่สามารถดำเนินการให้เกิดผลภายใต้การจัดสรรทรัพยากร และมีการติดตามประเมินผลอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้รับผิดชอบดำเนินการในโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ได้ทราบเป็นระยะๆ โดยมีแนวทางสำคัญ ดังนี้

1. การแปลงกลยุทธ์ไปสู่แผนงาน/โครงการของแต่ละหน่วยงาน โดยหน่วยงานที่มีภารกิจเกี่ยวข้องในแต่ละกลยุทธ์จะต้องพิจารณาจัดเตรียมโครงการที่มีความสำคัญและตอบสนองต่อกลยุทธ์นั้นๆ มีแผนปฏิบัติงาน ตัวชี้วัด และระยะเวลาที่ชัดเจนในแต่ละกิจกรรม และมีการกำหนดทรัพยากรที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการดำเนินการดังกล่าว พร้อมกับการพิจารณาปัจจัยภายนอกที่เอื้อและไม่เอื้อในกระบวนการปฏิบัติงาน ตลอดจนปัญหาทางเทคนิคในกระบวนการ โดยมุ่งเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงานโครงการประจำปี และยึดเป้าหมายและกลยุทธ์ตามแผนยุทธศาสตร์เป็นแกนหลักสำคัญในการจัดทำแผนงานในลักษณะจากบนลงล่าง (Top – Down)

2. การติดตามผล โดยมีหน่วยงานหรือคณะทำงานรับผิดชอบดำเนินการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าในแต่ละช่วงเวลา (รายเดือนหรือรายไตรมาส) ของการดำเนินงานและการใช้จ่ายงบประมาณในแต่ละโครงการ เพื่อให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้จ่ายงบประมาณในแต่ละโครงการกับผลผลิตที่เกิดขึ้นของโครงการ รวมถึงปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบต่อการดำเนินงาน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะมีส่วนช่วยในการสร้างความมั่นใจว่าการดำเนินโครงการเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องและตอบสนองกลยุทธ์นั้นๆ อย่างแท้จริง

3. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของโครงการ เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญที่จะทำให้ทราบว่า โครงการที่ดำเนินการไปแล้วนั้นประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีปัญหาอุปสรรคอย่างไร ตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายเพียงใด ควรปรับปรุงแล้วดำเนินการต่อไปหรือควรยุติโครงการ โดยการประเมินผลดังกล่าวสามารถดำเนินการได้ทั้งการประเมินตนเองและการประเมินจากภายนอก

9. ภาคผนวก

9.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11

การพัฒนาประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็ว คาดการณ์ได้ยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การพัฒนาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้กำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เหมาะสม โดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยง และเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกิจและยุทธศาสตร์ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 5.1 ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม

5.1.3 การเสริมสร้างพลังให้ทุกภาคส่วนสามารถเพิ่มทางเลือกการใช้ชีวิตในสังคมและมีส่วนร่วมในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองได้อย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรี ให้ทุกคนสามารถแสดงออกทางความคิดอย่างสร้างสรรค์ เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของชุมชนในการจัดการปัญหาของชุมชนด้วยตนเอง สนับสนุนการรวมกลุ่มอาชีพที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ ส่งเสริมให้ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพลังร่วมในการพัฒนาสังคม พัฒนามาตรฐานระบบการคุ้มครองผู้บริโภค เพิ่มช่องทางการเข้าถึงข้อมูลและองค์ความรู้เกี่ยวกับสิทธิของผู้บริโภค ส่งเสริมบทบาทสตรีในระดับการบริหาร และการตัดสินใจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

5.1.4 การสานสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคมให้มีคุณค่าร่วมและตระหนักถึง ผลประโยชน์ของสังคม และเสริมสร้างการบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส มีระบบ ตรวจสอบและการรับผิดชอบที่รัดกุม โดยสร้างค่านิยมใหม่ที่ยอมรับร่วมกันบนฐานของความไว้วางใจและเกื้อกูลกันในสังคม ส่งเสริมวัฒนธรรมการเมืองที่มีธรรมาภิบาลนำไปสู่การเป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้องและ เหมาะสม เสริมสร้างระบบบริหารราชการให้เข้มแข็งมีประสิทธิภาพ มีระบบถ่วงดุลอำนาจการตรวจสอบที่เข้มงวดและรอบด้าน พัฒนาข้าราชการให้มีคุณภาพสูง มีคุณธรรม จริยธรรมทางอาชีพ และมีความรับผิดชอบ ปฏิรูปการเมืองไทยทั้งระบบให้เป็นประชาธิปไตยของมวลชน สร้างความเท่าเทียมในกระบวนการยุติธรรมและเพิ่มช่องทางในการรับข้อร้องเรียนและให้ความช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบจากกระบวนการยุติธรรม รวมทั้งสนับสนุนการใช้สื่อเพื่อสังคมทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่น และ สังคมออนไลน์ให้เป็นพลังหนุนเสริมการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ 5.4 ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

5.4.1 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน โดยสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และผลักดันให้มีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ ด้วยการปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเอเชีย แอฟริกา และเศรษฐกิจภายในประเทศ ปรับโครงสร้างภาคบริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มกับสาขาบริการที่มีศักยภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม พัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ซึ่งครอบคลุมถึงการพัฒนารัฐกิจสร้างสรรค์ การพัฒนาเมืองสร้างสรรค์ และการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ พัฒนาภาคเกษตรบนฐานการเพิ่มผลผลิตในการผลิตและยกระดับการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยเทคโนโลยีและกระบวนการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่มุ่งการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีคุณภาพและยั่งยืน ด้วยการใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์สู่อุตสาหกรรมฐานความรู้เชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

5.4.2 การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน เน้นการนำความคิดสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพย์สินทางปัญญา วิจัยและพัฒนาไปต่อยอด ถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ประโยชน์ทั้งเชิงพาณิชย์ สังคม และชุมชน โดยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมที่ส่งเสริมการใช้ความคิดสร้างสรรค์และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคการผลิต ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมให้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในลักษณะของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน

5.4.3 การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียม และเป็นธรรม มุ่งพัฒนาตลาดเงิน และตลาดทุน รวมทั้งกำลังแรงงานให้เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ พัฒนาระบบการจัดการทรัพย์สินทางปัญญา พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ของประเทศให้เชื่อมโยงการขนส่งทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและมาตรฐานสู่สากล สร้างความมั่นคงด้านพลังงานด้วยการส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาด พัฒนาพลังงานทางเลือก และเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในทุกระดับ ปฏิรูปกฎหมาย และกฎ ระเบียบต่างๆ ทางเศรษฐกิจให้เอื้อต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการแข่งขันและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลก

ยุทธศาสตร์ที่ 5.5 ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและ สังคม

5.5.1 การพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาคต่างๆ มุ่งพัฒนาบริการขนส่งและโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานสากล ปรับปรุงกฎระเบียบการขนส่งคนและสินค้าที่เกี่ยวข้อง พัฒนาบุคลากรในธุรกิจการขนส่งและโลจิสติกส์ เชื่อมโยงการพัฒนา

เศรษฐกิจตามแนวพื้นที่ชายแดน/เขตเศรษฐกิจชายแดน ตลอดจนเชื่อมโยงระบบการผลิตกับพื้นที่ตอนในของประเทศ

5.5.2 การพัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค มุ่งพัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศให้เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นฐานการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การเกษตร และการท่องเที่ยว พัฒนาเขตเศรษฐกิจชายแดนและเมืองชายแดน รวมทั้งบูรณาการแผนพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้บรรลุประโยชน์ร่วมกันทั้งด้าน ความมั่นคง และเสถียรภาพของพื้นที่

5.5.3 การสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเป็นการพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนที่มีศักยภาพในการพัฒนาบุคลากรในทุกภาคส่วนเศรษฐกิจ เสริมสร้างความเข้มแข็งให้สถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนให้มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ยกย่องระดับทักษะฝีมือแรงงาน กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานของคุณภาพสินค้าและบริการที่เป็นการป้องกันสินค้าและบริการนำเข้าที่ไม่ได้คุณภาพทั้งในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน

5.5.4 การเข้าร่วมเป็นภาคีความร่วมมือระหว่างประเทศและภูมิภาคภายใต้บทบาทที่สร้างสรรค์ เป็นทางเลือกในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศในเวทีโลก มุ่งรักษาบทบาทของไทยในการมีส่วนร่วมกำหนดยุทธศาสตร์ของกรอบความร่วมมือที่ดำเนินอยู่รวมทั้งรักษาคุณภาพของปฏิสัมพันธ์กับมหาอำนาจทางเศรษฐกิจเดิมและมหาอำนาจใหม่

5.5.5 การสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในภูมิภาคด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การเคลื่อนย้ายแรงงาน และการส่งเสริมแรงงานไทยในต่างประเทศ โดยเร่งดำเนินการด้านความร่วมมือในการกำหนดมาตรฐานฝีมือระหว่างประเทศเพื่ออำนวยความสะดวกการเคลื่อนย้ายแรงงานในภูมิภาค ส่งเสริมผู้ประกอบการไทยในการขยายการลงทุนไปสู่ต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน คัดกรองและส่งเสริมสิทธิและผลประโยชน์ของคนไทยและแรงงานไทยในต่างประเทศ

5.5.8 การเร่งรัดการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีที่มีผลบังคับใช้แล้ว เป็นการสร้างองค์ความรู้ให้กับภาคธุรกิจโดยเฉพาะผู้ได้รับผลกระทบทั้งเชิงบวกและลบให้สามารถพัฒนาศักยภาพและโอกาสของตนเองในการใช้ประโยชน์จากการเปิดการค้าเสรี โดยเฉพาะภาคธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ได้รับการสนับสนุน เยียวยาและดูแลจากรัฐในกรณีที่ไม่สามารถปรับตัวได้ทัน

5.5.9 การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นฐานการลงทุนและการประกอบธุรกิจในเอเชีย รวมทั้งเป็นฐานความร่วมมือในการพัฒนาภูมิภาค โดยจัดให้มีสิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เพื่อให้มีการจัดตั้งสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค และสนับสนุนบทบาทขององค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงกำไร

ยุทธศาสตร์ที่ 5.6 ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

5.6.2 การปรับกระบวนการพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยปรับโครงสร้างการผลิตของประเทศและ พฤติกรรมการบริโภคเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพิ่มประสิทธิภาพ การใช้

พลังงานในภาคคมนาคมและขนส่ง เพื่อลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก พัฒนาเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เน้นการวางผังเมืองที่ผสมผสานวัฒนธรรม สังคม ระบบนิเวศเข้าด้วยกัน

5.6.5 การสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมและวิกฤตจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มุ่งติดตามและเฝ้าระวังมาตรการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่อาจส่งผลกระทบต่อการค้าและการลงทุน เตรียมมาตรการรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากมาตรการทางการค้าและข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ศึกษาผลกระทบและกำหนดแผนกลยุทธ์รายสินค้า รวมทั้งมาตรการเยียวยาในสินค้าและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้ผู้ส่งออกทำคาร์บอนฟุตพริ้นต์ และสร้างแรงจูงใจให้เกิดอุตสาหกรรมใหม่ๆ เพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

5.6.7 การควบคุมและลดมลพิษ มุ่งลดปริมาณมลพิษทางอากาศ เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะและน้ำเสียชุมชน พัฒนาระบบการจัดการของเสียอันตราย ขยะอิเล็กทรอนิกส์ และขยะติดเชื้อ ลดความเสี่ยงอันตราย การรั่วไหล การเกิดอุบัติเหตุจากสารเคมี และพัฒนาระบบเตือนภัย แจ้งเหตุฉุกเฉิน และระบบการจัดการเมื่อเกิดอุบัติเหตุด้านมลพิษ

5.6.8 การพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและเป็นธรรมอย่างบูรณาการ มุ่งส่งเสริมสิทธิและพัฒนาศักยภาพชุมชนในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ ปรับปรุงกฎหมายเพื่อแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติของชุมชน ปรับนโยบายการลงทุนภาครัฐให้เอื้อต่อการอนุรักษ์และฟื้นฟู ผลักดันให้มีการจัดเก็บภาษีสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างแรงจูงใจในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและลดการก่อมลพิษ สร้างรายได้จากความหลากหลายทางชีวภาพ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบติดตามประเมินผล รวมทั้งส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างระบบบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ

9.2 นโยบายการบริหารราชการของคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ

คณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ได้กำหนดนโยบายในการปฏิบัติราชการไว้ในหลายประเด็น โดยมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติภารกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สรุปดังนี้

2. นโยบายในการบริหารราชการ

2.2 ด้านเศรษฐกิจและการใช้จ่ายงบประมาณ

- ดำเนินการไม่เกินกรอบงบประมาณปี 2557 ที่ได้ผ่านความเห็นชอบและจัดสรรไว้แล้วของรัฐบาลที่ผ่านมา ทั้งนี้ มีความจำเป็นต้องทบทวนในบางโครงการที่เป็นปัญหา เพื่อให้ทุกภาคส่วนเกิดความเข้าใจที่ชัดเจน และให้เร่งรัดจัดทำงบประมาณปี 2558 ใหม่ให้ทันการใช้จ่ายตามปีงบประมาณในเดือนตุลาคม 2557 โดยยึดกรอบวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดไว้ และไม่เป็นการสร้างหนี้สาธารณะจนเกินขีดความสามารถของประเทศในการใช้หนี้ การใช้จ่ายงบประมาณในห้วงนี้ให้ใช้จ่ายด้วยความระมัดระวัง ไม่ให้มีการเสนอหรือริเริ่มแผนงาน/โครงการใหม่ หรือโครงการลงทุนขนาดใหญ่ ที่ขาดความพร้อม แผนงาน และผลตอบแทนที่ชัดเจน เป็นการใช้งบประมาณประจำปีเป็นหลักในการเริ่มต้นโครงการ และบรรจุโครงการเหล่านั้นลงในระบบงบประมาณประจำปีต่อไป เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสร้างรายได้แก่ประชาชน

- เร่งการแก้ไข ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติราชการ และขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจแบบการค้าเสรีให้เป็นสากลเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียนในปลายปี 2558

- เร่งดำเนินการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยมุ่งเน้นประโยชน์แก่ประชาชนเป็นหลัก ทั้งนี้ การขับเคลื่อนต้องอยู่ในกรอบของระเบียบและกฎหมายที่มีความโปร่งใส ไม่ทุจริตคอร์รัปชัน ไม่ผูกขาด และมีความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ทั้งผู้ประกอบการขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

2.4 ด้านการต่างประเทศ

- พิจารณาสร้างเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศพร้อมไปกับการสร้างความเข้มแข็งภายในประเทศในทุกมิติ ทั้งในด้านเทคโนโลยีการประกอบการอื่นๆ การเข้ามาลงทุนต้องมีการถ่ายทอดเทคโนโลยีและใช้สิ่งอุปกรณ์ส่วนประกอบที่ผลิตภายในประเทศไทยที่ได้มาตรฐาน วัตถุดิบไทยที่มีคุณภาพเพื่อเพิ่มมูลค่าและเป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยและคนไทยอย่างแท้จริง

2.10 การวิจัยและพัฒนา

- จัดสรรงบประมาณให้เพียงพอและเน้นการปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยพัฒนาต่อยอดจากสิ่งที่ต้องซื้อจากต่างประเทศเป็นหลักเพื่อให้เกิดงานในประเทศ มีสินค้าส่งออกโดยใช้วัตถุดิบภายในประเทศเพื่อ

เพิ่มมูลค่า และยกระดับรายได้ต่อเกษตรกร เช่น ปาล์ม ยาง พืชพลังงาน ฯลฯ นอกเหนือจากการปลูกข้าว หรือ ผลผลิตพืชหลักอื่น ๆ ซึ่งปัจจุบันมีมูลค่าลดลง มีการแข่งขันสูง

- ส่งเสริมให้มีการร่วมลงทุนจากต่างประเทศทั้งในการวิจัยและพัฒนาการผลิตภายในประเทศเป็นหลัก ในลักษณะการร่วมลงทุนในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การวิจัยพัฒนาสู่กระบวนการผลิตและจำหน่ายเป็นสินค้าส่งออก ของประเทศไทยให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ในสินค้าทุกประเภทที่มีความจำเป็น ทั้งในด้านการ ดำรงชีวิต รวมทั้งอุปกรณ์ที่ทันสมัยและเทคโนโลยีระดับสูง

2.13 การปฏิรูป โดยปฏิรูปโครงสร้างเชิงอำนาจ ระบบการเมือง และการบริหารจัดการภาครัฐในทุก ระดับ ทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาค และระดับท้องถิ่น โดยมีความมุ่งหมายเพื่อให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มี การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และประชาชนได้รับประโยชน์จาก การปฏิรูปอย่างแท้จริง การบริหารจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส เป็นธรรม ไม่มีการทุจริต คอรัปชั่น มีการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่นและประชาชนในพื้นที่มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ จะดำเนินการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

9.3 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555 – 2574

จากภาพรวมแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโลกในบริบทใหม่ และกรอบแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรม ของประเทศไทยที่จะมีการปรับเปลี่ยนในอนาคตดังกล่าว ส่งผลให้การพัฒนาอุตสาหกรรมในภาพรวม จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนวิสัยทัศน์ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยต้องมีการเตรียมพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมโลกที่จะเกิดขึ้น เพื่อยกระดับศักยภาพของอุตสาหกรรมไทย และนำไปสู่ความสามารถในการแข่งขันกับนานาประเทศในอนาคตได้ การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยในภาพรวมนั้นจะให้ความสำคัญกับการสร้างโครงสร้างพื้นฐาน และโครงสร้างสนับสนุนสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดรากฐานที่มั่นคงในการต่อยอดสำหรับการพัฒนาของอุตสาหกรรมรายย่อยในแต่ละประเภทได้บนบริบทความเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาในด้านบุคลากร ผู้ประกอบการ การยกระดับมาตรฐานการผลิตสินค้าให้มีคุณภาพตามความต้องการของลูกค้าในระดับสากล การสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการดำเนินธุรกิจ ทั้งในเรื่องของแหล่งเงินทุน กฎระเบียบข้อบังคับในการนำเข้า ส่งออกสินค้า และการผลิต การส่งเสริมการใช้ทุนมนุษย์ผ่านการส่งเสริมการผลิตบนฐานนวัตกรรมและทรัพย์สินทางปัญญา นอกจากนี้กระแสการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบการผลิตที่มีแนวโน้มการเชื่อมโยงกับผู้ประกอบการในรูปแบบต่างๆ มากขึ้นนั้น ยังเป็นปัจจัยหนึ่งในการผลักดันให้มีการพัฒนาคลัสเตอร์ของอุตสาหกรรม เพื่อสร้างความเข้มแข็งและยกระดับศักยภาพในการผลิตให้สูงขึ้นอีกด้วย โดยทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมที่จัดทำขึ้น ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์หลัก ดังนี้

5.1 ยกระดับคลัสเตอร์อุตสาหกรรมและขยายเครือข่ายการผลิตสู่ต่างประเทศ (Internationalized Industrial structure and clusters to capture global opportunities) โดยใช้ศักยภาพของประเทศต่างๆ เพื่อสร้างโอกาสในตลาดโลก การสร้างความร่วมมือกันระหว่างประเทศผู้ผลิตนั้นจะทวีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น โดยอาศัยศักยภาพที่มีอยู่ของแต่ละประเทศร่วมกันสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดทั้งในด้านของคุณภาพผลิตภัณฑ์ การลดระยะเวลาที่ใช้ในการผลิตและต้นทุนการผลิต เพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับตลาดโลก การร่วมมือกันระหว่างประเทศนั้นไม่เพียงแต่ประโยชน์ในด้านของเครือข่ายฐานการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการสร้างและขยายบริการและการตลาดไปยังประเทศพันธมิตรเหล่านั้น โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2558 ที่จะเกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขึ้น นับเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความร่วมมือกันในกลุ่มประเทศอาเซียนอย่างชัดเจน ดังนั้นการยกระดับเครือข่ายฐานผลิต บริการ และการตลาดร่วมกันกับประเทศพันธมิตรจึงเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยไปสู่ระดับสากลในอนาคต แนวทางการพัฒนานี้เป็นสิ่งที่ควรดำเนินการพัฒนาระยะแรกก่อน เพื่อให้เกิดการยกระดับและการเริ่มต้นสร้างฐานการผลิตไปในอาเซียนสำหรับอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ ส่วนในระยะกลางนั้นจะต้องสานต่อเครือข่ายการผลิต โดยเพิ่มบทบาทในเครือข่ายการผลิตไปสู่การบริหารจัดการเครือข่ายการผลิตของอาเซียน รวมทั้งพัฒนาช่องทางการดำเนินการตลาดอย่างต่อเนื่องทั้งการให้บริการและจำหน่ายสินค้าภายใต้ตราสินค้าไทยในอาเซียน อย่างไรก็ตาม การขยายฐานการ

ผลิตไปในอาเซียนอย่างเดียวยังไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมได้ ดังนั้นในระยะยาวของการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยจำเป็นต้องขยายฐานการผลิตไปสู่กลุ่มประเทศที่มีศักยภาพในด้านของแรงงานและวัตถุดิบอย่างต่อเนื่อง เช่น ประเทศในกลุ่มแอฟริกา ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการยกระดับเครือข่ายการผลิตอย่างต่อเนื่องควบคู่กับการขยายฐานตลาดสินค้าและบริการไปในกลุ่มประเทศดังกล่าว

5.2 ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการให้เกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน (Upgrade and create sustainable entrepreneur) จุดเริ่มต้นของการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้นจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการไทยอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก โดยแนวโน้มของความ ต้องการของผู้บริโภคในอนาคตมีแนวโน้มไปสู่สินค้าที่มีคุณภาพดีและสามารถตอบสนองต่อการดำเนินชีวิตประจำวันได้ในแต่ละกลุ่มเป้าหมายภายใต้การบริการและราคาที่มีความเหมาะสม ซึ่งการยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการแต่เพียงอย่างเดียวนั้น ไม่สามารถครอบคลุมความต้องการของผู้บริโภคได้ทั้งหมด จำเป็นต้อง อาศัยการสร้างร่วมมือกันระหว่างผู้ประกอบการในแต่ละชั้นของห่วงโซ่คุณค่าในการวิจัยและพัฒนา ตลอดจนการผลิตสินค้าและบริการเพื่อให้เกิดความพึงพอใจสูงสุดในสินค้าและบริการจากผู้บริโภค ดังนั้นการยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการร่วมกับการพัฒนาคลัสเตอร์ของอุตสาหกรรมจึงนับเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เข้มแข็งและยั่งยืนในระยะกลางจะก้าวสู่การพัฒนาต่อยอดการสร้างสรรคสินค้าที่เน้นการใช้ทุนมนุษย์ในการสร้างมูลค่าเพิ่มและนวัตกรรมให้กับสินค้า และขยายความร่วมมือของผู้ประกอบการในห่วงโซ่คุณค่ากับบริษัทขนาดใหญ่ภายในภูมิภาคอาเซียน เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการยกระดับผู้ประกอบการรายย่อยสู่บริษัทชั้นนำในโลกต่อไป เพื่อนำไปสู่การยกระดับขีดความสามารถการผลิตไปสู่การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาสินค้าและตลาด รวมทั้งการก้าวเข้าสู่เจ้าของตราสินค้าที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายและสามารถควบคุมมาตรฐานการผลิตในเวทีโลกได้ในระยะยาว

5.3 ยกระดับโครงสร้างสนับสนุนอุตสาหกรรมเพื่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมอย่างบูรณาการ (Enhance competitive industry platform) โครงสร้างสนับสนุนนับเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยที่จะส่งผลต่อการ พัฒนาของอุตสาหกรรมไทยต่อไปในอนาคต ทั้งในด้านการปรับปรุงกฎระเบียบให้มีความเหมาะสมต่อสถานการณ์ในโลกที่เปลี่ยนแปลงไปทุกขณะ โดยเฉพาะแนวโน้มของความร่วมมือทางการค้าที่มีเพิ่มมากขึ้นในอนาคต การปรับเปลี่ยนกฎระเบียบให้เท่าทันกับสถานการณ์จะทำให้ผู้ประกอบการไทยสามารถช่วงชิงความได้เปรียบในการแข่งขันของตลาดโลกได้ รวมทั้งการสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนให้กับผู้ประกอบการที่มีศักยภาพ ตลอดจนการเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรในทุกระดับให้สามารถรองรับต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และการมีหน่วยงานกลางที่บริหารจัดการความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมกับสังคมให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและร่วมมือกันพัฒนาอุตสาหกรรมไทยต่อไป สิ่งเหล่านี้นับเป็นเพียงจุดเริ่มต้นในการยกระดับโครงสร้างสนับสนุนอุตสาหกรรม แต่ในระยะถัดไปนั้นจำเป็นต้องพัฒนาสู่การสร้างการยอมรับในศูนย์วิจัยและพัฒนาสินค้าของไทยในภูมิภาคเพิ่มมากขึ้น เพื่อนำไปสู่การเป็นผู้กำหนดและมีบทบาทในการสร้างมาตรฐานของสินค้าให้เกิดการยอมรับในวงกว้าง นอกจากนี้ยังควรสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมที่

เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้เกิดการรองรับการผลิตในรูปแบบคลัสเตอร์ต่อไปในอนาคตได้ ส่วนในระยะยาว จำเป็นต้องมุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมกันทั้งเครือข่ายการผลิต โดยเฉพาะการพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมกันในภูมิภาคและมีบทบาทในการบริหารจัดการเครือข่ายการผลิตและบริการ จนสามารถส่งออกไปบริหารจัดการเครือข่ายการผลิตและบริการในภูมิภาคต่างๆของโลกได้ เพื่อนำไปสู่การบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

9.4 แผนแม่บทการพัฒนาาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2555 – 2559

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การสร้างความเป็นมืออาชีพด้านการจัดการโลจิสติกส์ในสถานประกอบการของภาคอุตสาหกรรม (Professional Manufacturing Logistics Management)

กลยุทธ์

1.1 ให้คำปรึกษาเชิงลึกให้ครอบคลุมทุกอุตสาหกรรมในทุกภูมิภาค (Implement Logistics Clinic Projects Nationwide) ด้วยการดำเนินโครงการให้คำปรึกษาเชิงลึก ให้การบริการวินิจฉัยและคำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กร (Internal Process Improvement) ตลอดจนสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาปรับปรุงกระบวนการ และการจัดวางระบบงานด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานให้สอดคล้องกับแผนธุรกิจ รวมทั้งติดตามผลให้บรรลุตัวชี้วัดระดับองค์กร ทั้งทางด้านต้นทุน เวลา และความพึงพอใจ

1.2 พัฒนาบุคลากรด้านการจัดการโลจิสติกส์ในภาคอุตสาหกรรมให้มีความเป็นมืออาชีพ ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ (Intensive Capacity Building for Professional Development) ด้วยการพัฒนาความรู้แก่ผู้ประกอบการและพนักงาน ผ่านการจัดประชุมสัมมนา อบรม และฝึกอบรมบุคลากรทั้งในระดับบริหาร หัวหน้างาน และปฏิบัติการ จัดทำหลักสูตรฝึกอบรมที่ทันสมัยและเป็นสากล ตลอดจนพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเป็น e-Learning และ e-Testing เพื่อการขยายผลในวงกว้าง รวมทั้งสร้างและให้การรับรองคุณวุฒิ ผู้ปฏิบัติงาน และผู้ให้คำปรึกษาด้านการจัดการโลจิสติกส์ (Certified Manufacturing Logistics Personnel and Consultant) และพัฒนาเจ้าหน้าที่ภาครัฐให้มีความรู้ และความเป็นมืออาชีพตามมาตรฐานสากล

1.3 สนับสนุนการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมด้านการจัดการโลจิสติกส์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำธุรกิจ และการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (Apply IT and Innovation for Business Efficiency and Green Logistics) ด้วยการเตรียมความพร้อมให้ภาคอุตสาหกรรมมีความเข้าใจในการจัดการและบูรณาการข้อมูล การปรับกระบวนการทางธุรกิจและโครงสร้างองค์กร เพื่อให้พร้อมรองรับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมด้านการวางแผนและการจัดการโลจิสติกส์ และโซ่อุปทาน เช่น ERP, CRM, RFID, WMS อุปกรณ์จัดเก็บเคลื่อนย้ายและบรรจุภัณฑ์ ตลอดจนส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา นวัตกรรมด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน พร้อมทั้งมีมาตรการสนับสนุนด้านการเงิน การลงทุน และรางวัลจูงใจ สำหรับสถานประกอบการที่มีการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานที่เป็นนวัตกรรมและที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง

1.4 ส่งเสริมการใช้แนวทางและเครื่องมือการจัดการที่ดีเพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (Best Practices, Lessons Learned and Benchmarks for Continuous Improvement) ด้วยการจัดทำคู่มือแนวทางการดำเนินงานที่เป็นเลิศ (Best Practices) บทเรียนจากประสบการณ์ (Lessons Learned) และตัวชี้วัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ (Logistics Performance Indicators: LPI) ระดับรายอุตสาหกรรม พร้อมทั้งเผยแพร่และส่งเสริมการเทียบวัด (Benchmarking) ประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ โดยใช้เครื่องมือ เช่น LPI,

Logistics Scorecard และ SCOR Model ตลอดจนจัดตั้งและดำเนินงานศูนย์บริการข้อมูลด้านโลจิสติกส์ เพื่อให้บริการข้อมูล รายงานสถานการณ์ต้นทุนและประสิทธิภาพโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม และเผยแพร่เทคนิคการบริหารจัดการ รวมทั้งบริการประเมินผลการดำเนินกิจกรรมด้านโลจิสติกส์ออนไลน์ (e-Evaluation) เพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของภาคอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยุทธศาสตร์การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือและการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยธุรกิจ ในโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรม (Supply Chain Collaboration and Networking)

กลยุทธ์

2.1 ส่งเสริมให้เกิดโอกาสและแรงจูงใจสำหรับการสร้างความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการในโซ่อุปทาน (Create Opportunities and Incentives for Collaboration) ด้วยการจัดกิจกรรมรวมกลุ่มจับคู่ (Clustering and Matching) และให้ความรู้เชิงประสบการณ์ เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือทางกายภาพ (Physical Link) ของผู้ประกอบการที่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมและโซ่อุปทาน ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ รวมทั้งสร้างโอกาส แรงจูงใจ และความตระหนักถึงความจำเป็นและประโยชน์ในการแสวงหาและประสานความร่วมมือทางธุรกิจ การร่วมออกแบบ วางแผน และบริหารจัดการทรัพยากรเพื่อลดต้นทุน เพิ่มคุณค่าสินค้าและการให้บริการ และเพื่อการขยายตลาด ตลอดจนสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายธุรกิจและความร่วมมือในการจัดการขนส่งเพื่อลดการวิ่งรถเที่ยวเปล่า (Backhauling) พร้อมผลักดันให้เกิดการขยายผลในวงกว้าง และส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์ทางธุรกิจในการร่วมมือทั้งในแนวดิ่งและในแนวราบ (Vertical Integration and Horizontal Integration)

2.2 สร้างเครื่องมือและส่งเสริมกลไกให้เกิดกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้ประกอบการในโซ่อุปทาน (Create Tools for Information Sharing and Activity Integration) ด้วยการนำร่องพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมในการเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนข้อมูล (Informational Link) ระหว่างองค์กรของกลุ่มอุตสาหกรรม เช่น RosettaNet, ebXML เป็นต้น ตลอดจนสนับสนุนและส่งเสริมการใช้ประโยชน์ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศส่งผ่านข้อมูล ณ จุดขาย (POS) และตรงตามเวลาที่เกิดขึ้นจริง (Real Time) ระหว่างคู่ค้าเพื่อการวางแผนบริหารงานและจัดการทรัพยากรได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ รวดเร็ว ประหยัด และมีความยืดหยุ่นมากขึ้น รวมทั้งขยายเครือข่ายการใช้ประโยชน์ข้อมูลร่วมกันของผู้ประกอบการในโซ่อุปทานจนถึงผู้บริโภคคนสุดท้าย (Ultimate User) เพื่อเพิ่มความโปร่งใส และความชัดเจนของการเคลื่อนไหลวัสดุและข้อมูล (Supply Chain Visibility) ให้สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างคล่องตัว (Responsiveness with Agility)

2.3 ส่งเสริมการพัฒนาระบบงานมาตรฐานของโครงข่ายธุรกิจระดับโซ่อุปทานทั้งภายในประเทศ และระหว่างประเทศ (Promote Alignment and Standard Development for Business Networking) ด้วยการศึกษาค้นคว้า และส่งเสริมการจัดทำระบบงานมาตรฐานและรูปแบบการเชื่อมโยงโครงข่ายธุรกิจ ทั้งด้านรหัสภาษา กระบวนการ และเครื่องมืออุปกรณ์ เพื่อสร้างความสอดคล้องต่อเนื่องและเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย (Health & Safety) ความมั่นคงจากภัยคุกคาม (Security) และ

คุณภาพของสินค้า (Quality Control) ที่ส่งผ่านตลอดโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ตลอดจนพัฒนาและเผยแพร่ระบบงานมาตรฐาน ของโครงข่ายโซ่อุปทานให้เกิดการยอมรับร่วมและมีการประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวาง รวมทั้งสร้างและขยายเครือข่ายพันธมิตรกับต่างประเทศให้เกิดความร่วมมือในการใช้ระบบงานมาตรฐานการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพและสร้างคุณค่าเพิ่ม โดยเฉพาะระบบตรวจสอบย้อนกลับข้อมูลที่มาและการเคลื่อนย้ายสินค้า (Tracking and Tracing System) ในภูมิภาคอาเซียนและเอเชีย

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์การสนับสนุนให้เกิดปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย (National Supply Chain Competitiveness Enabling Factors)

กลยุทธ์

3.1 สร้างความเข้มแข็งให้ภาคเกษตรกรรม และ SMEs เชื่อมประสานเข้าสู่ระบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมายอย่างยั่งยืน (Link Farmers and SMEs to Regional Supply Chain) ด้วยการสนับสนุนให้เกิดการเพิ่มขีดความสามารถของภาคเกษตรกรรม และ SMEs ของโซ่อุปทานอุตสาหกรรมเป้าหมาย พร้อมยกระดับมาตรฐานการประกอบการให้เป็นสากล รวมทั้งเสริมสร้างความพร้อมในการเชื่อมโยงข้อมูลและแลกเปลี่ยนทรัพยากรกับผู้นำโซ่อุปทาน (Channel Master) และผลักดันให้เกิดการทำสัญญาส่งมอบในระยะยาว (Long Contract) เพื่อให้ระบบโซ่อุปทานเกิดความเข้มแข็งบนฐานของผลประโยชน์ร่วม ตลอดจนส่งเสริมการรวมกลุ่มในรูปแบบสหกรณ์หรือสมาคม เพื่อสร้างอำนาจการต่อรองและการสนับสนุนเกื้อกูลกัน และส่งเสริมการใช้บริการของผู้ให้บริการโลจิสติกส์มืออาชีพ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ ของ SMEs ในการแสวงหาวัตถุดิบ การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ การขนส่ง และการกระจายสินค้า

3.2 สนับสนุนให้เกิดการพัฒนากระบวนการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการขนส่ง บนเส้นทางการค้าของอุตสาหกรรมเป้าหมาย (Promote Trade Facilitation and Transportation for Business Enhancement) ด้วยการสนับสนุนและร่วมมือให้หน่วยงานรับผิดชอบพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการค้า เพื่อรองรับการขยายตัวการนำเข้าและส่งออกของอุตสาหกรรมเป้าหมาย โดยให้ความสำคัญในประเด็นการเชื่อมโยงข้อมูลนำเข้าส่งออกผ่านระบบ National Single Window (NSW) การปรับปรุงกฎระเบียบพิธีการทางศุลกากรและการขนส่งระหว่างประเทศ การกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมระหว่างประเทศ และความตกลงยอมรับร่วม (Mutual Recognition Agreement: MRA) เพื่อการตรวจสอบ ณ จุดเดียว ตลอดจนสนับสนุนการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก และโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการขนส่งโดยเฉพาะน้ำและทางราง รวมทั้งคลังสินค้าปลอดอากร สถานที่ตรวจปล่อยและบรรจุสินค้าเข้าสู่คอนเทนเนอร์เพื่อการส่งออกและศูนย์เปลี่ยนถ่ายการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ เป็นต้น

3.3 สนับสนุนให้เกิดการพัฒนาผู้ให้บริการโลจิสติกส์ที่เข้มแข็งบนเส้นทางการค้าของอุตสาหกรรมเป้าหมายเชื่อมโยงถึงลูกค้าปลายทาง (Strengthen LSP for Customer Services Improvement) ด้วยการสนับสนุนและให้ความร่วมมือหน่วยงานรับผิดชอบในการดำเนินการส่งเสริมและ

พัฒนาธุรกิจผู้ให้บริการโลจิสติกส์ (Logistics Service Provider: LSP) ตลอดจนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางธุรกิจ (Business Alliance) เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งในการประกอบการของผู้ให้บริการโลจิสติกส์ โดยใช้แนวทางที่สำคัญ ได้แก่ การมีมาตรการส่งเสริมการลงทุนของผู้ให้บริการโลจิสติกส์ในต่างประเทศ การสนับสนุนการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ให้บริการโลจิสติกส์ การยกระดับธุรกิจจาก 3PL เป็น 4PL รวมทั้งการลงทุนในธุรกิจต่อเนื่องด้านโลจิสติกส์ เช่น เขตอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ (Logistics Park) และศูนย์รวบรวมและกระจายสินค้า (Distribution Center) เป็นต้น

9.5 แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2554 – 2558

กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรมปีงบประมาณ พ.ศ. 2554 - 2558 โดยมีการทบทวนและปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ และกลยุทธ์ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน โดยมีประเด็นยุทธศาสตร์/กลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจและยุทธศาสตร์ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการประกอบธุรกิจและพัฒนาอุตสาหกรรม

เป้าประสงค์ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีโอกาส ความพร้อม และได้รับบริการอย่างทั่วถึงในการลงทุนและประกอบธุรกิจในอุตสาหกรรมทั้งในและต่างประเทศ

กลยุทธ์

2.1 ส่งเสริมการลงทุนไทยทั้งในและต่างประเทศและการลงทุนจากต่างประเทศ เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศและภูมิภาค

2.2 สนับสนุน และจัดการพื้นที่อุตสาหกรรม (Zoning Planning) อย่างเหมาะสม

2.3 ผลักดันการแก้ไข ปรับปรุง และออกกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม เพื่อลดอุปสรรคและต้นทุนในการประกอบธุรกิจ และส่งเสริมการยกระดับของภาคอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก

เป้าประสงค์ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน และบุคลากรภาคอุตสาหกรรม มีศักยภาพสูงขึ้น รวมทั้งการส่งเสริมการพัฒนาทุนมนุษย์

กลยุทธ์

3.1 เสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีศักยภาพเพิ่มขึ้น

3.2 เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมให้มีความได้เปรียบในการแข่งขัน

3.7 ผลักดันการเพิ่มผลิตภาพภาคอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การส่งเสริมสถานประกอบการสู่อุตสาหกรรมสีเขียว

เป้าประสงค์ ภาคอุตสาหกรรมมีการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน โดยมีความรับผิดชอบต่อสังคมและเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน

กลยุทธ์

4.1 ส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตและยกระดับของการได้รับการรับรองเป็นอุตสาหกรรมสีเขียว

4.3 พัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาสมรรถนะองค์กรเพื่อสนองตอบความต้องการของผู้ประกอบการและประชาชน

เป้าประสงค์ กระทรวงอุตสาหกรรมมีความสามารถในการให้บริการแก่ผู้ประกอบการและประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์

5.1 ปรับโครงสร้างองค์กร พัฒนาระบบบริหารจัดการองค์กร จัดหาเครื่องมือ จัดการองค์ความรู้ เพื่อยกระดับศักยภาพการปฏิบัติงาน

5.2 พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้สามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ การพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน และมีความพร้อมในการสู่ประชาคมอาเซียน

5.3 พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการบริหารและการบริการที่มีประสิทธิภาพ

9.6 โครงการและงบประมาณเบื้องต้นภายใต้แผนยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม							110.00	138.00	138.60	129.60	129.00
ชุมชนในพื้นที่ใกล้เคียง พื้นที่การประกอบการ ให้การยอมรับการ ประกอบการ อุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานว่า รับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม	ค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นของ ระดับความไว้วางใจ และความเชื่อมั่น (Public Trust and Confidence) ในความ รับผิดชอบต่อสังคม และเป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมของผู้มีส่วน ได้ส่วนเสียในพื้นที่ ใกล้เคียงพื้นที่การ ประกอบการเป้าหมาย ภายในปี 2562	กลยุทธ์ที่ 1.1 กำกับดูแลการ บริหารจัดการ อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐาน ให้เป็นไป ตามนโยบายและ กฎหมายที่ เกี่ยวข้อง	1. สถานประกอบการ ปฏิบัติตาม กฎหมายและเงื่อนไขที่ เกี่ยวข้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 95 ของจำนวนสถาน ประกอบการที่เปิดดำเนินการใน แต่ละปี 2. สถานประกอบการที่ ได้รับการร้องเรียนและ ตรวจสอบแล้วข้อเท็จจริง ว่าไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และเงื่อนไขการ ประกอบการที่เกี่ยวข้อง ไม่เกินร้อยละ 2.5 ของ จำนวนสถานประกอบการ ที่เปิดดำเนินการในแต่ละปี	การพัฒนากลไก การกำกับดูแลเชิง รุกเพื่อการ ประกอบการที่ดี ของอุตสาหกรรม แร่และ อุตสาหกรรม พื้นฐาน	พื้นที่ที่มีสถาน ประกอบการใน กำกับดูแล กลุ่มเป้าหมายที่ พร้อมสำหรับการ พัฒนาเทคโนโลยี การกำกับดูแลด้วย ระบบเทคโนโลยี สารสนเทศ		45.00	58.00	58.00	58.00	58.00
						- พัฒนาระบบการกำกับ ดูแลด้วยเทคโนโลยี สารสนเทศ	15.00	20.00	20.00	20.00	20.00
						- จัดทำแผนการบริหารพื้นที่ ประกอบการในลักษณะหมู่ เหมือง	8.00	10.00	10.00	10.00	10.00
						- สำรวจ วิเคราะห์ และ จัดทำแนวทางการแก้ไข ปัญหาและการใช้ประโยชน์ พื้นที่จากการทำเหมืองทั่ว ประเทศ	5.00	10.00	10.00	10.00	10.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
						- เฝ้าระวังคุณภาพ สิ่งแวดล้อมพื้นที่ ประกอบการ	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- พัฒนาพื้นที่ประกอบการ เป้าหมายเป็นพื้นที่สีเขียว	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- ตรวจประเมินด้าน สิ่งแวดล้อมภายหลังการ อนุญาตประทานบัตร	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- ปรับเปลี่ยนเส้นโครงแผนที่ คำพิพากษารังวัด อุตสาหกรรมเหมืองแร่	1.00	1.50	1.50	1.50	1.50
						- รังวัดตรวจสอบหน้า เหมืองกลุ่มแร่เป้าหมาย	1.00	1.50	1.50	1.50	1.50
		กลยุทธ์ที่ 1.2 ส่งเสริมการ ประกอบการ อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐานให้มี มาตรฐานด้าน การประกอบการ ที่รับผิดชอบต่อ	1. สถานประกอบการที่ ได้รับรางวัลที่แสดงถึง มาตรฐานด้านการ ประกอบการที่รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 จากปีที่ผ่านมา 2. ผู้ประกอบการที่ได้รับ การส่งเสริมให้มีมาตรฐาน ด้านการประกอบการที่	การส่งเสริม อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐานให้มี มาตรฐาน มีความ รับผิดชอบต่อ สังคมและ สิ่งแวดล้อม	สถานประกอบการ ในกำกับดูแลทั่ว ประเทศและสถาน ประกอบการใน กำกับดูแล กลุ่มเป้าหมาย/ พื้นที่ที่มีศักยภาพ		35.00	48.00	48.60	48.60	48.00
						- ส่งเสริมการ ประกอบการฯ เข้าสู่ มาตรฐานอุตสาหกรรมสีเขียว	5.00	6.00	6.00	6.00	6.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
		สังคมและ สิ่งแวดล้อม	รับผิดชอบต่อสังคมและ สิ่งแวดล้อมจากกพร. มี ความรู้ความเข้าใจเพิ่ม สูงขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 ของผู้ประกอบการ กลุ่มเป้าหมาย) 3. ผลประโยชน์ที่ ประชาชนได้รับในส่วนที่ คิดเป็นมูลค่าได้ที่เกิดจาก ความรับผิดชอบต่อสังคม ของผู้ประกอบการ กลุ่มเป้าหมายโดยเฉลี่ย เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี			- พัฒนาและยกระดับ มาตรฐานการประกอบการฯ	5.00	5.00	5.60	5.60	5.00
						- ส่งเสริมการประกอบการฯ เข้าสู่มาตรฐานเหมืองแร่สี เขียว	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ ฯ นำเกณฑ์มาตรฐานความ รับผิดชอบต่อสังคม (CSR- DPIM) ไปประยุกต์ใช้ใน สถานประกอบการ	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- พัฒนาแหล่งเรียนรู้ด้าน เหมืองแร่	4.00	10.00	10.00	10.00	10.00
						- ส่งเสริมการปรับ สภาพแวดล้อมและลดหรือ ควบคุมปริมาณฝุ่นละอองใน พื้นที่ประกอบการ	4.00	10.00	10.00	10.00	10.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
						- ส่งเสริมการนำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานสากลมาใช้ในสถานประกอบการ	2.00	2.00	2.00	2.00	2.00
						- ศึกษาจัดทำมาตรฐานลดภาวะโลกร้อนสำหรับอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน	2.00	2.00	2.00	2.00	2.00
						- พื้นที่พื้นที่ที่ประกอบ การเหมืองแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐานให้เป็น มิตรกับสิ่งแวดล้อม : แนว ทางการดำเนินงานฟื้นฟู พื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองแร่ แล้ว	1.50	1.50	1.50	1.50	1.50
						- การฟื้นฟูพื้นที่ผ่าน การทำเหมืองโดยการ คัดเลือกพันธุ์พืชที่สามรถ ทนแล้งและเติบโตได้ดีใน พื้นที่เสื่อมโทรม	1.50	1.50	1.50	1.50	1.50
		กลยุทธ์ที่ 1.3 สนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน	1. ประชาชน หน่วยงาน ราชการและ ผู้ประกอบการในพื้นที่ เป้าหมายมีส่วนร่วมใน	การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ชุมชนเชิงรุกใน การบริหารจัดการ	1. ประชาชนใน พื้นที่เป้าหมาย 2. องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในพื้นที่		30.00	32.00	32.00	23.00	23.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
		กระบวนการบริหารจัดการที่สำคัญของอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน	การตัดสินใจโครงการที่ขออนุญาตตามเกณฑ์กระบวนการมีส่วนร่วมที่กพร. กำหนดในแต่ละปี 2. มีกระบวนการในการติดตามตรวจสอบเพื่อแก้ไขปัญหาหรือข้อร้องเรียนที่ได้รับจากเครือข่ายภาคประชาชนและเครือข่ายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นครบถ้วนร้อยละ 100	อุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน	เป้าหมาย 3. ฝพร. อสจ. ในพื้นที่เป้าหมาย 4. ผู้ประกอบการในพื้นที่เป้าหมาย 5. ส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง 6. นักศึกษาและผู้สนใจทั่วไป	- เสริมสร้างความเข้มแข็งเครือข่ายทุกภาคส่วนในการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อม	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- เสริมสร้างความร่วมมือของผู้ประกอบการท้องถิ่น และชุมชนเพื่อการจัดการสิ่งแวดล้อม	8.00	10.00	10.00	10.00	10.00
						- เผยแพร่ความรู้ด้านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และส่งเสริมความเข้มแข็งของเครือข่ายการมีส่วนร่วมและเครือข่ายเฝ้าระวังการกระทำผิดกฎหมายว่าด้วยแร่	4.00	4.00	4.00	0.00	0.00
						- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมเพื่อการจัดการข้อพิพาทและปัญหาการร้องเรียนจากการประกอบการ	5.00	5.00	5.00	0.00	0.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
						- สร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ได้ดิน	2.00	2.00	2.00	2.00	2.00
						- รับฟังความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตามรัฐธรรมนูญ	6.00	6.00	6.00	6.00	6.00
ยุทธศาสตร์ที่ 2 เพิ่มความสามารถด้านการผลิต อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน							186.00	176.00	247.15	115.00	113.00
อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมีศักยภาพทั้งในด้านแหล่งวัตถุดิบและผลผลิตการผลิตของผู้ประกอบการเพิ่มสูงขึ้น	2.1 จำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดทาและกำหนดเพิ่มเติมได้รับการพัฒนาให้เข้าสู่กระบวนการขออนุญาตเพื่อสำรวจหรือทำเหมืองได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดทาและกำหนดเพิ่มเติมทั้งหมดเมื่อสิ้นสุดแผน	กลยุทธ์ที่ 2.1 ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งแร่ให้ตอบสนองความต้องการของประเทศ	1. จำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดทาและกำหนดเพิ่มเติมเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาให้ตอบสนองความต้องการด้านวัตถุดิบแร่และโลหะของประเทศที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี	การส่งเสริมการพัฒนาแหล่งแร่ใหม่เพื่อรองรับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของประเทศ	พื้นที่แหล่งแร่ที่มีศักยภาพเป้าหมาย		68.00	36.00	36.00	36.00	36.00
						- ประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (SEA) ในพื้นที่ศักยภาพแร่ทองคำ	10.00	0.00	0.00	0.00	0.00
						- พัฒนาแหล่งหินน้ำมัน แอ่งแม่สวด จังหวัดตาก	20.00	20.00	20.00	20.00	20.00
						- กำหนดแหล่งหินอุตสาหกรรมเพื่อการก่อสร้าง	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- สำรวจและพัฒนาแหล่งแร่เพื่อการเกษตร	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
						- สำรวจและพัฒนาพื้นที่ แหล่งแร่ในพื้นที่ศักยภาพสูง เพื่อสนองความต้องการ ภายในประเทศ	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
						- จัดทำระบบฐานข้อมูล GIS ธรณีวิทยาแหล่งแร่ในพื้นที่ ศักยภาพแร่ภาคเหนือ	3.00	1.00	1.00	1.00	1.00
						- วางแผนพัฒนาแหล่ง หินบะซอลต์เพื่อทดแทนการ ใช้แร่ใยหิน	20.00	0.00	0.00	0.00	0.00
		กลยุทธ์ที่ 2.2 ผลักดันให้มีการ ปรับปรุงกฎหมาย และระเบียบที่ เกี่ยวข้องกับการ บริหารจัดการ อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐานให้เอื้อต่อ การประกอบการ	1. กฎหมายและระเบียบ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร จัดการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ที่สำคัญ ได้รับการ ประกาศใช้ / ผ่านความ เห็นชอบของสภา ผู้แทนราษฎร / สภานิติ บัญญัติแห่งชาติ / องค์ก รตามกฎหมายที่มีอำนาจ ในการพิจารณา ประกาศใช้ ภายในปี พ.ศ. 2560 (การขอประทาน	การปรับปรุงและ พัฒนากฎหมายแร่ ให้ทันสมัยเอื้อต่อ การบริหารจัดการ อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐานอย่างมี คุณภาพ	ผู้ประกอบการ ผู้สนใจลงทุน หน่วยงานราชการที่ เกี่ยวข้องกับ กระบวนการ บริหารจัดการ และชุมชนในพื้นที่ ประกอบการ		0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
						- จัดประชุมผู้บริหารและ ผู้เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณา ทบทวนรายละเอียดของ กฎหมายระเบียบ อื่นๆ ให้เอื้อต่อการบริหาร จัดการอุตสาหกรรมแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
						- ปรับปรุงและพัฒนา กฎหมายแร่ให้ทันสมัยและ นำเข้าสู่กระบวนการ พิจารณาประกาศใช้ตาม ขั้นตอน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
	2.2 ผลผลิตการผลิต รวมของสถาน ประกอบการเป้าหมาย เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี	กลยุทธ์ที่ 2.3 ส่งเสริมการเพิ่ม ประสิทธิภาพการ จัดการและการ ผลิตในสถาน ประกอบการเพื่อ เพิ่มศักยภาพใน การผลิต	1. สถานประกอบการที่ ประสบผลสำเร็จในการนำ องค์ความรู้และเทคโนโลยี เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการ จัดการและผลิตไม่น้อย กว่าร้อยละ 50 ของสถาน ประกอบการ กลุ่มเป้าหมายเมื่อสิ้นสุด แผน	การเพิ่มผลผลิตภาพ การผลิตเพื่อ ยกระดับ ความสามารถของ ผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐานของไทย	สถานประกอบการ ในกำกับดูแลทั่ว ประเทศและสถาน ประกอบการใน กำกับดูแล กลุ่มเป้าหมายที่มี ศักยภาพ	- ปรับปรุงและพัฒนา กฎหมายแร่ให้ทันสมัยและ นำเข้าสู่กระบวนการ พิจารณาประกาศใช้ตาม ขั้นตอน	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
							29.00	32.00	34.00	39.00	37.00
						- ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี การผลิตเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพการผลิต	15.00	12.00	12.00	12.00	10.00
						- สร้างผู้เชี่ยวชาญด้านการ เพิ่มผลผลิตภาพการผลิตภายใน สถานประกอบการ อุตสาหกรรมเหมืองแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน	4.00	10.00	12.00	15.00	15.00
						- จัดทำเครื่องมือเพื่อ ประเมินประสิทธิภาพการ ผลิตของตนเอง (Self Continuous Improvement)	5.00	5.00	5.00	7.00	7.00
						- สร้างความตระหนักในการ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
	2.3 มูลค่าที่เพิ่มขึ้นของ วัตถุดิบ / วัตถุดิบ ทดแทนที่ได้รับการ ส่งเสริมจาก กพร.เมื่อ สิ้นสุดแผนเฉลี่ยไม่น้อย กว่าร้อยละ 5 ต่อปีเมื่อ สิ้นสุดแผน	กลยุทธ์ที่ 2.3 ส่งเสริมการวิจัย และพัฒนา เทคโนโลยีด้าน การเพิ่มมูลค่าแร่ ด้านการใช้ ประโยชน์แร่ด้าน การหมุนเวียน กลับมาใช้ใหม่	1. สถานประกอบการ กลุ่มเป้าหมายนางงานวิจัย /เทคโนโลยีด้านการเพิ่ม มูลค่าแร่ด้านการใช้ ประโยชน์แร่และด้านการ หมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ ไปใช้ประโยชน์ในการ ประกอบการไม่น้อยกว่า ร้อยละ 50 ในแต่ละปี 2. ผลงานวิจัยด้านการ เพิ่มมูลค่าแร่และวัตถุดิบ ของ กพร.ได้รับการ เผยแพร่เพื่อให้ ผู้ประกอบการหรือผู้สนใจ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 ชนิด ของวัตถุดิบเมื่อสิ้นสุด แผน (เฉลี่ยปีละ 1 ชนิด)	การส่งเสริมและ พัฒนาเทคโนโลยี การเพิ่มมูลค่า วัตถุดิบเพื่อรองรับ การขยายตัวทาง เศรษฐกิจและ ความต้องการใช้ ทรัพยากรแร่และ โลหะของประเทศ	1. หน่วยงานที่ เกี่ยวข้องกับการ บริหารจัดการ/ใช้ ประโยชน์วัสดุเหลือ ใช้และกากของเสีย ทุกหน่วยงาน 2. สถาน ประกอบการที่อยู่ ในวงจรการใช้เซลล์ ของเสีย 3. ผู้ประกอบการ และนักลงทุนที่ สนใจ		89.00	108.00	177.15	40.00	40.00
						- ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีรีไซเคิล เพื่อการพัฒนาของเสียเป็นทรัพยากรทดแทนและการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	65.00	72.00	40.00	40.00	40.00
						- พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตซิลิกอนความบริสุทธิ์สูงจากแร่ควอร์ตซ์เพื่อการผลิตพลังงานไฟฟ้าแสงอาทิตย์	24.00	36.00	36.00	0.00	0.00
						- พัฒนาศูนย์เทคโนโลยีรีไซเคิล	101.15			0.00	0.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาศักยภาพเพื่อการเป็นศูนย์กลางในด้านวิชาการ การค้าและการลงทุนของอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานในระดับภูมิภาคอาเซียน							10.00	30.00	23.00	24.00	25.00
ประเทศไทยเป็น ศูนย์กลางในการพัฒนา อุตสาหกรรมแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐานใน ภูมิภาคอาเซียน	3.1 เกิดการจัด ประชุม/สัมมนาเชิง วิชาการในประเทศไทย อย่างต่อเนื่องทุกปีและ มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นโดย เฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนการ จัดประชุม/สัมมนาเชิง วิชาการด้าน อุตสาหกรรมแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน ระดับภูมิภาคอาเซียน เมื่อสิ้นสุดแผน	กลยุทธ์ที่ 3.1 พัฒนาเครือข่าย ความร่วมมือทาง วิชาการ-การ บริการทาง วิชาการเพื่อเป็น ศูนย์กลางการ พัฒนา อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐานในภูมิภาค อาเซียน	1. บุคลากรภาครัฐหรือ เอกชนที่ได้รับการพัฒนา เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการ พัฒนาอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน โดยบทบาทหรือความ ร่วมมือจาก กพร. ไม่น้อย กว่า 3 รายต่อปี 2. จำนวนบทความหรือ ผลงานทางวิชาการที่เกิด จากบุคลากรที่ได้รับการ พัฒนาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้านการพัฒนา อุตสาหกรรมแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐานได้รับ การเผยแพร่ผ่านการ ประชุม/สัมมนาเชิง วิชาการในระดับภูมิภาค อาเซียนไม่น้อยกว่า 1 เรื่องต่อปี 3. บุคลากรในกลุ่ม ประเทศอาเซียนที่ได้รับ	การพัฒนาความ ร่วมมือทาง วิชาการด้าน อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐานเพื่อ ผลักดันให้ไทยเป็น ศูนย์กลางใน ภูมิภาคอาเซียน	1. บุคลากรภาครัฐ และเอกชนใน อุตสาหกรรมเหมือง แร่และ อุตสาหกรรม พื้นฐาน 2. บุคลากรกลุ่ม อุตสาหกรรมเหมือง แร่และ อุตสาหกรรม พื้นฐานในภูมิภาค อาเซียน3. พื้นที่ เป้าหมายในการ จัดตั้งศูนย์การ จำแนกแร่ใน ภาคเหนือ		0.00	20.00	13.00	14.00	15.00
						- ผักกอกบวมบุคลากรภาครัฐ และเอกชนเพื่อเป็น ผู้เชี่ยวชาญในระดับภูมิภาค อาเซียนด้านการพัฒนา อุตสาหกรรมแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน	0.00	3.00	3.00	3.00	3.00
						- จัดประชุมสัมมนาเชิง วิชาการในประเทศไทยด้าน อุตสาหกรรมแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐานระดับ ภูมิภาคอาเซียน	0.00	5.50	6.50	7.50	8.50
						- จัดหลักสูตรผักกอกบวม บุคลากรในกลุ่มประเทศ อาเซียนด้านการพัฒนา อุตสาหกรรมแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน	0.00	3.50	3.50	3.50	3.50
						- จัดตั้ง/พัฒนาศูนย์การ จำแนกแร่มาตรฐานเพื่อ รองรับการเข้าสู่ประชุมคม เศรษฐกิจอาเซียน	0.00	8.00	0.00	0.00	0.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
	อาเซียนอย่างต่อเนื่อง ทุกปี		การฝึกอบรม (National Training) ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานจากประเทศไทยมีร้อยละโดยเฉลี่ยต่อปีเพิ่มขึ้นเมื่อสิ้นสุดแผน (ใช้ปีที่มีการจัดฝึกอบรมระดับอาเซียนโดยบทบาทหรือความร่วมมือจาก กพร. ปีแรกเป็นปีฐาน)								
	3.3 มูลค่าการลงทุนของสถานประกอบการ/หน่วยธุรกิจที่ได้รับการพัฒนาและเสริมสร้างโอกาสในการค้าและการลงทุนด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานจากกพร. ในระดับภูมิภาคอาเซียนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี (โดยให้ปี 2557 เป็นปีฐาน)	กลยุทธ์ที่ 3.2 เสริมสร้างโอกาสให้กับผู้ประกอบการในการลงทุนการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในต่างประเทศ	1. จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการเสริมสร้างโอกาสจากกพร. และลงทุนประกอบกิจการ (ทำเหมืองแร่ในต่างประเทศและธุรกิจซื้อขายแร่ระหว่างประเทศ) เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี (ปี 2557 เป็นปีฐาน)	การเพิ่มศักยภาพด้านการค้าและการลงทุนด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยเพื่อการเป็นศูนย์กลางในภูมิภาคอาเซียน	- ผู้สนใจลงทุนอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในต่างประเทศและธุรกิจแร่ระหว่างประเทศ	- การส่งเสริมและผลักดันให้ผู้ประกอบการไปลงทุนทำเหมืองแร่หรือจัดหาวัตถุดิบแร่ในอาเซียน	10.00	10.00	10.00	10.00	10.00
						- การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ และเสริมสร้างความร่วมมือด้านแร่ระหว่างอาเซียน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
ยุทธศาสตร์ที่ 4 ยกระดับความสามารถการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมเพื่อลดต้นทุนธุรกิจและเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน							350.00	350.00	350.00	350.00	350.00
สร้างความเป็นมืออาชีพในการจัดการด้านโลจิสติกส์ของสถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและเพิ่มประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันระดับโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมไทย	ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรมลดลงร้อยละ 2 ต่อปี	กลยุทธ์ที่ 4.1 สร้างความเป็นมืออาชีพด้านการจัดการโลจิสติกส์ในสถานประกอบการของภาคอุตสาหกรรม	1. ต้นทุนโลจิสติกส์ของสถานประกอบการเป้าหมายลดลง ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในแต่ละปี 2. จำนวนบุคลากรภาคอุตสาหกรรมได้รับความรู้ด้านการวางแผนและการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานไม่น้อยกว่า 5,000 รายต่อปี	การสร้างความเป็นมืออาชีพด้านการจัดการโลจิสติกส์ในสถานประกอบการของภาคอุตสาหกรรม	1.สถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายที่มีสัดส่วนต้นทุนการถือครองสินค้าต่อ GDP สูง ได้แก่ (1) อาหาร (2) ปิโตรเคมีและพลาสติก (3) เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (4) ยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ (5) สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม และ (6) ยางพารา 2. บุคลากรภาคอุตสาหกรรมทั่วประเทศ 3. ผู้เชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์ภาครัฐ ภาค	1. สร้างความเป็นมืออาชีพด้านการจัดการ โลจิสติกส์ในสถานประกอบการของภาคอุตสาหกรรม โดย - พัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายเพื่อเตรียมพร้อมสู่สากล และ Workshop สัญจรขยายผลความรู้ด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานภาคอุตสาหกรรมเพื่อการแข่งขันทางธุรกิจ - สร้างบุคลากรและที่ปรึกษาด้านการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคอุตสาหกรรม - ส่งเสริมการประยุกต์ใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่เกี่ยวข้องในการจัดการและบูรณาการข้อมูลเพื่อสร้างขีดความสามารถการ	150.00	150.00	150.00	150.00	150.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
					การศึกษา และ ผู้สนใจทั่วไป	แข่งขันด้านการจัดการโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมในระดับสากล					
		กลยุทธ์ที่ 4.2 ส่งเสริมให้เกิด ความร่วมมือและ การเชื่อมโยง ระหว่างหน่วย ธุรกิจในโซ่ อุปทาน	3. จำนวนโซ่อุปทานที่มี การพัฒนาความร่วมมือ บูรณาการงานด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานและ มีความสัมพันธ์เชิงธุรกิจ ไม่น้อยกว่า 10 โซ่อุปทาน ในแต่ละปี 4. จำนวนองค์กรในโซ่ อุปทานที่ใช้ระบบงาน มาตรฐานและรูปแบบการ เชื่อมโยงโครงข่ายธุรกิจ ของโซ่อุปทานที่มี ประสิทธิภาพและความ ปลอดภัยตามหลักสากล ไม่น้อยกว่า 120 รายใน แต่ละปี	การส่งเสริมให้เกิด ความร่วมมือและ การเชื่อมโยง ระหว่างหน่วย ธุรกิจในโซ่อุปทาน ของ ภาคอุตสาหกรรม	1. สถาน ประกอบการใน ภาคอุตสาหกรรม กลุ่มอุตสาหกรรม เป้าหมายและทั่ว ประเทศรวมทั้งผู้ ให้บริการโลจิสติกส์ 2. สถาน ประกอบการใน กลุ่ม อุตสาหกรรมคลัส เตอร์เป้าหมายนำ ร่อง 3. สถาน ประกอบการในโซ่ อุปทานของโซ่ อุปทานเป้าหมาย	2. ส่งเสริมให้เกิดความ ร่วมมือและการเชื่อมโยง ระหว่างหน่วยธุรกิจโซ่ อุปทาน โดย - จัดทำแนวทางปฏิบัติที่เป็น เลิศเพื่อ Green Supply Chain ของอุตสาหกรรม เป้าหมายและพัฒนา มาตรฐานด้านโลจิสติกส์ไทย เพื่อเข้าสู่อาเซียน - ยกระดับศักยภาพการ จัดการของกลุ่มวิสาหกิจ ผู้ผลิตชิ้นส่วนสินค้า อุตสาหกรรมเพื่อรองรับฐาน การผลิต AEC - พัฒนาระบบการจัดการโล จิสติกส์อุตสาหกรรมในเขต เศรษฐกิจชายแดน - ส่งเสริมการใช้และ เชื่อมโยงระบบ Backhauling - พัฒนา ส่งเสริม และ	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
						ยกระดับการสร้างความร่วมมือในโซ่อุปทานภาคอุตสาหกรรมในอุตสาหกรรมเป้าหมาย					
		กลยุทธ์ที่ 4.3 สนับสนุนให้เกิดปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อขีดความสามารถการแข่งขันของโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย	5. จำนวนผู้ประกอบการในโซ่อุปทานได้รับการสนับสนุนการสร้างปัจจัยแวดล้อมที่สามารถตอบสนองความต้องการทางธุรกิจและเอื้อต่อการประกอบกิจการไม่น้อยกว่า 50 กลุ่มในแต่ละปี	การสนับสนุนให้เกิดปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อขีดความสามารถการแข่งขันของโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย	ผู้ประกอบการ SMEs ในกลุ่มอุตสาหกรรม และโซ่อุปทานเป้าหมายทั่วประเทศที่เกี่ยวข้อง	3. สนับสนุนให้เกิดปัจจัยเอื้อต่อการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย โดย - พัฒนาโซ่อุปทานอุตสาหกรรมอาหารด้วยระบบโซ่อุปทานและบรรจุภัณฑ์ - ส่งเสริมการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศสนับสนุนงานด้านโลจิสติกส์ - สนับสนุนและสร้างความเข้มแข็ง SMEs สู่ระบบ Supply Chain	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาสมรรถนะและระบบบริหารจัดการองค์กรให้มีธรรมาภิบาล							0.00	27.30	6.35	10.35	8.40
กพร. มีระบบบริหารจัดการองค์กรที่สนับสนุนการปฏิบัติภารกิจให้สัมฤทธิ์ผล	ร้อยละของตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ และระดับผลลัพธ์ในแผนยุทธศาสตร์ฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. 2558 - 2562) มีผลการดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละปี	กลยุทธ์ที่ 5.1 ส่งเสริมการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลแบบมีส่วนร่วมให้สามารถปฏิบัติงานบรรลุตามเป้าหมายของ กพร.	1. ทุกหน่วยงานใน กพร. นำแผนบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลไปใช้ในการบริหารบุคลากรภายในปี พ.ศ. 2560 2. ทุกหน่วยงานใน กพร. นำแผนกำลังคนไปใช้บริหารกำลังคนให้ตอบสนองแผนยุทธศาสตร์ ของ กพร. ภายในปี พ.ศ. 2560	ส่งเสริมการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลแบบมีส่วนร่วมเพื่อการบรรลุเป้าหมายตามแผนยุทธศาสตร์ กพร.	1. หน่วยงานภายใน กพร.	(ยังไม่ได้กำหนดโครงการ/กิจกรรมภายใต้โครงการหลัก)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
		กลยุทธ์ที่ 5.2 เสริมสร้างขวัญและกำลังใจของบุคลากรในการปฏิบัติงาน	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีของความพึงพอใจของบุคลากร กพร. ที่มีต่อการนำผลการปฏิบัติราชการรายบุคคลมาใช้ในการเลื่อนขั้นเงินเดือน / จัดสรรค่าตอบแทนพิเศษ	เสริมสร้างขวัญและกำลังใจของบุคลากรในการปฏิบัติงาน	1. บุคลากร กพร.	(ยังไม่ได้กำหนดโครงการ/กิจกรรมภายใต้โครงการหลัก)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
		กลยุทธ์ที่ 5.3 ส่งเสริมการ พัฒนาบุคลากร ให้มีสมรรถนะ สามารถ ปฏิบัติงานได้ตาม เป้าหมาย	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ บุคลากรที่มีระดับ สมรรถนะตามเกณฑ์ มาตรฐานเพิ่มขึ้นในแต่ละ ปี 2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ บุคลากรที่สามารถ ปฏิบัติงานให้บรรลุผลการ ปฏิบัติงานระดับบุคคลใน แต่ละปี	ส่งเสริมการพัฒนา สมรรถนะ บุคลากรให้มี ประสิทธิภาพ	1. บุคลากร กพร.	(ยังไม่ได้กำหนดโครงการ/ กิจกรรมภายใต้โครงการ หลัก)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
		กลยุทธ์ที่ 5.4 เสริมสร้าง วัฒนธรรมการ ทำงานของ องค์กรตาม ค่านิยมของ กพร.	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ บุคลากรที่มีพฤติกรรม การทำงานสอดคล้องกับ ค่านิยมของ กพร. ตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแต่ละ ปี	เสริมสร้าง วัฒนธรรมการ ทำงานขององค์กร ตามค่านิยมของ กพร.	1. บุคลากร กพร.	การสำรวจการพัฒนา องค์การ (นำผลการสำรวจมา ประเมินเพื่อจัดทำ แผนพัฒนาปรับปรุง วัฒนธรรมองค์การโดยมี กิจกรรมเช่น สานสัมพันธ์ ชาว กพร. กีฬาสี การ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายใน องค์การ)	0.00	0.30	0.35	0.35	0.40
		กลยุทธ์ที่ 5.5 เสริมสร้างระบบ เทคโนโลยี	1. ร้อยละของบุคลากรมี ความพึงพอใจในการใช้ ระบบเทคโนโลยี	พัฒนาระบบ เทคโนโลยี สารสนเทศและ	1. บุคลากร กพร. 2. ผู้รับบริการจาก ระบบเทคโนโลยี	การปรับปรุงและพัฒนา ระบบภูมิสารสนเทศ	0.00	7.00	2.00	2.00	2.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
		สารสนเทศและการสื่อสารเพื่อ การบริหาร จัดการและการ ปฏิบัติงาน	สารสนเทศและการ สื่อสารในการบริหารและ ปฏิบัติงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ในแต่ละปี 2. ร้อยละของ ผู้รับบริการระบบ สารสนเทศของ กพร. มี ความพึงพอใจไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60 ในแต่ละปี	การสื่อสารเพื่อ การบริหารจัดการ และการ ปฏิบัติงาน	สารสนเทศและการ สื่อสารจาก กพร.	การจัดหาอุปกรณ์เครือข่าย เพื่อทดแทนอุปกรณ์ที่ หมดอายุ	0.00	7.00	0.00	0.00	0.00
						การปรับปรุงและเพิ่ม ประสิทธิภาพห้อง คอมพิวเตอร์แม่ข่าย	0.00	3.00	0.00	0.00	0.00
						การจัดหาอุปกรณ์จัดเก็บ ข้อมูลแบบเครือข่ายเพื่อ ทดแทนอุปกรณ์ที่หมดอายุ	0.00	4.00	0.00	0.00	0.00
						การจัดหาอุปกรณ์ เซิร์ฟเวอร์เพื่อทดแทน อุปกรณ์เดิมที่หมดอายุการ ใช้งาน	0.00	0.00	0.00	3.00	0.00
						การดูแลบำรุงรักษาระบบ สารสนเทศ	0.00	4.00	4.00	4.00	4.00

ยุทธศาสตร์/ เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดเป้าประสงค์	กลยุทธ์	ตัวชี้วัดกลยุทธ์	โครงการหลัก	กลุ่มเป้าหมาย	โครงการ/กิจกรรมภายใต้ โครงการหลัก	งบประมาณ (ล้านบาท)				
							ปี 58	ปี 59	ปี 60	ปี 61	ปี 62
		กลยุทธ์ที่ 5.6 เสริมสร้าง ประสิทธิภาพด้าน การบริหาร จัดการ การ บริหารทรัพยากร การคลัง และการ ตรวจสอบเพื่อ สนับสนุนภารกิจ ขององค์กร	1. ร้อยละที่ลดลงของข้อ ทักท้วงจากการตรวจสอบ ภายใน และสำนักงาน ตรวจเงินแผ่นดินเกี่ยวกับ การบริหารทรัพย์สิน การ คลัง และการดำเนิน โครงการของหน่วยงานใน แต่ละปี 2. รายงานการติดตาม และประเมินผลได้นำไปใช้ ในการวางแผน ยุทธศาสตร์ ของ กพร. รวมทั้งปรับปรุงตัวชี้วัดใน แต่ละปี	เพิ่มประสิทธิภาพ ด้านการบริหาร จัดการภายในเพื่อ การสนับสนุนการ ปฏิบัติภารกิจ กพร.	1. หน่วยงานที่มี หน้าที่รับผิดชอบใน การตรวจสอบ ภายใน ติดตาม ประเมินผล การ บริหารงานคลังและ พัสดุ	ประเมินผลการดำเนินงาน ตามแผนยุทธศาสตร์ กพร.	0.00	2.00	0.00	1.00	2.00
							656.00	721.30	765.10	628.95	625.40

สารบัญ

1. หลักการและเหตุผล.....	1
2. อำนาจหน้าที่และโครงสร้างองค์กร.....	3
3. บริบทของสภาพปัจจัยแวดล้อมภายนอก.....	5
4. การวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอก SWOT Analysis.....	8
5. วิสัยทัศน์ ค่านิยม และพันธกิจ.....	21
6. ยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัดเป้าประสงค์ กลยุทธ์ และผลผลิต.....	22
7. แผนที่ยุทธศาสตร์ กพร. พ.ศ. 2558 - 2562	34
8. การขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล.....	35
9. ภาคผนวก	36
9.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11	36
9.2 นโยบายการบริหารราชการของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ	40
9.3 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ.2555 – 2574	42
9.4 แผนแม่บทการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม พ2559 – 2555 .ศ.....	45
9.5 แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ2558 – 2554 .ศ.....	49
9.6 โครงการและงบประมาณเบื้องต้นภายใต้แผนยุทธศาสตร์	51